Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. I. No 120228/932

No. 28 JEAN DE LA HIRE 5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Prizoniera patagonilor

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Deslegarea jocului „Cei trei Cercetași"

I.

— Infirmeria ocupă tocmai baza minaretului. Rămâi aci, băiete și când va apare aeroplanul scoboară și vino de-mi spune. Dacă nu vom fi toți morți până atunci.

Și cu aceste cuvinte teribile căpitanul Stoppani dispăru pe scară. Și Marius, ne mai gândindu-se la el, ci la cei o sută cincizeci de eroi și la ultimii lor patru ofițeri, căzu în genunchi pe terasă. Redevenise în acel moment suprem copilul care fusese învățat să se roage. Și ridicând spre cer mâinile în care ținea încă revolverul și securea plină de sânge, implorâ:

— Doamne! fă să vie Aeroc-ul, fă-l să vie numai de cât! La picioarele minaretului, împușcăturile răpăiau și în văzduhul înflăcărat, îmbâcsit de fum și de praf, gloanțele continuau tot mai intens sinistrul lor zbârnâit de albine.

(Nr. 5. Lupta dela Kasr-s. Capitolul IV. In minaret pag. 215)

II.

Două regiuni ale acestei mări sunt în special brăzdate de nävi. Două linii de navigație o străbat: una dela marea **Roșie** la **Bombay**, cealaltă tot dela marea **Roșie** la **Colombo** din **Ceylon**, și în care ultim port nu se opresc decât nävile care merg mai departe, fie în **Australia**, fie în **China**, în **Japonia** sau în insulele **Pacificului**.

(Nr. 14. — Pluta rătăcită. – Capitolul I. — Furtuna pag. 627).

III.

1. Asediați de maimuțe. Nr. 11 Lupta navală. Cap. I pag. 483
2. Caravana în pericol. Nr. 12 Dervișii asasini. Cap. I pag, 531
3. Lovitura de corn. Nr. 1 La voia întâmplării. Cap. VII pag. 22
4. Luna de sânge. Nr. 4. Boturile roșii. Cap. II pag. 154
5. Spre îndoitul atac. Nr. 10 Vâltorile cataractei. Cap. III pag. 446
6. Stâlpul de tortură. Nr. 2. Brațul de sânge. Cap. III Spaima Savanei. Pag. 73.

Rezultatul tragerii va fi anunțat în numărul de Paște al ziarului „UNIVERSUL"

PRIZONIERA PATAGONILOR

CAPITOLUL I

Când cercetașii se odihnesc

Erau orele șase de dimineață și servitorii hotelului ispano-american de-abia se sculaseră.

Pe jumătate adormiți, rândașii aprindeau focul în bucătărie, pe când servitorii, încălțați cu pantofi de pâslă umblau cu pași ușori dealungul coridoarelor și strângeau încălțămintele pasagerilor puse în fața ușilor.

La al cincilea etaj doi băețandri voinici erau tocmai ocupați cu astfel de treabă.

Marele hotel ispano-american este la Rosario-de-Santa-Fé, oraș situat în republica Argentina și la nord de o țară puțin cunoscută în zilele noastre: Patagonia.

„Toată aristocrația americană cari pentru afaceri sau de plăcere trece prin Rosario, sau e stabilită acolo, trage la celebrul hotel.

Și cineva care ar voi să se amuze ghicind psihologia clienților unui hotel, n'ar avea decât să examineze cu atenție, dis de dimineață, încălțimintele puse la ușile odăilor.

Cei doi băeți de la etajul al cincilea, fiecari din fire, schimbau între ei anumite reflexii pe când frecau de zor ghetele fine ale pasagerului de lux și bocancii cu cuie groase pe talpă, dar făcute din piele bună și suplă ai călătorilor aventurioși, exploratori sau vânători.

In fața pragului camerei cu No. 70 erau înșirate trei perechi de ghete. Nu erau, ce e drept, elegante, ba chiar în loc să fie lustruite fuseseră unse cu ceva gras ca să li se moaie pielea. Cuiele de pe talpă erau lucioase și roase de frecătură.

— Cred, zise unul din băeții de serviciu că picioarele care sunt găzduite în bocancii ăștia nu sunt picioare de miliardari.

— De unde știi, tu, Tobia ? întrebă tovarășul său. Vrei să zici că cei trei pasageri din camera No. 70 n'au punga bine garnisită și că s'ar putea s'o steargă, uitând de a mai trece pe la casă ?

— O ! zise celălalt, — răul n'ar fi prea mare, dacă cel puțin n'ar uita și bacșișul nostru.

— Dar, însfârșit, ce te face să presupui...

— Nu presupun nimic, zise Tobia; știu doar atât că cei trei pasageri de la No. 70 sunt trei tipi originali și nu prea pretențioși. Și tu știi ca și mine că atunci când un pasager nu e pretențios, asta înseamnă de obicei că nu prea are multe parale.

— Mi se pare că data asta te înșeli, răspunse Fernando. Mie-mi plac acești tineri italieni, dacă nu pentru altceva, cel puțin pentru costumul pitoresc pe care'l poartă.

— Tocmai, zise Tobia. Ce-o mai fi și uniforma aceea ponosită ? Dac'ar avea bani mulți nu și-ar fi cumpărat haine mai bune, în loc să se plimbe pe străzile din Rosario, cu ciorapi scurți, haine verzui și pălării *sombrero* ? Și n'ai observat că unul din ei se încăpățânează să iasă și ziua cu un băț gros în mână, cu un cuțit la brâu și cu o gamelă în bandulieră, care-i bănănaie la șold ? N'am fost niciodată în Italia. Dar dacă așa sunt soldații italieni,... atunci trăiască Spania !

— Dragul meu Tobia ești un mare bou, zise Fernand și nu meriți nici măcar să fii un bou spaniol ! Și mai întâi, îți interzic să vorbești de rău pe italieni.

— Pentru care motiv ?

— Pentrucă sunt jumătate italian; de oarece bunicul meu a fost piemontez; în al doilea rând, pentrucă cei trei tineri de la No. 70 sunt cercetași italieni.

— Mă rog și ce cercetează ?

— Ascultă ! Cercetașii în genere, numiți și *boy-scouts* sunt băeți cari se pregătesc să fie mai târziu oameni bine disciplinați și cari în acest scop, organizați în societate, păstrează o disciplină severă și fac exerciții de gimnastică, de marș și diverse sporturi.

— Dar, în definitiv, zise Tobio, ce caută aci acești cercetași ?

— Vezi, asta nu știu ! Dar, după cum ți-am spus adineaori, dacă n'ai fi un bou și dacă, după ce-ți isprăvești lucrul, în loc de a-ți fuma pipa, de a te îmbăta cu *gin*, ai deschide și tu un ziar, ai citi uneori aventurile fantastice ale celor trei cercetași italieni, cari au pornit să facă înconjurul lumii.

— Ce idee ciudată, să facă înconjurul pământului !

Ce e așa de extraordinar de văzut ? Se vede că n'au cinematograf în Italia ?

Da, o idee ciudată, cum spui tu. Dar, au avut una și

mai extraordinară ! Ei sunt primii, cari au trecut Oceanul Atlantic în aeroplan !

— Ce zmintiți, zise Tobia, să ia un aeroplan când e așa de comod să faci voiajul cu vaporul ! Dar, la urma urmelor e treaba lor și nu-mi pasă de cât dacă mi-ar da un bacșiș bun la plecare. Dar, cu toate cele ce mi-ai spus tu, am să-l observ bine și de-o fi nevoie, voi vesti pe patron. Știi cum îi chiamă ?

— Desigur ! cel mai mare se numește Raimond Balsan, iar ceilalți doi sunt Marius Colombo și Jan Bart. Dar, dacă vrei părerea mea, nu te ocupa de ce nu te privește, căci s'ar putea ca patronul să te trimită să te plimbi sau să te oblige să ceri scuze.

— Scuze, băețandrilor ăștia ?

In momentul acela ușa de la No. 70 se deschisese și Marius Colombo, unul din cei trei cercetași apăru în prag, cu brațele încrucișate, sprâncenele încruntate, fără să zică o vorbă.

Auzise, probabil, vre-un crâmpei din conversația dintre cei doi servitori și se îndrepta spre dânșii cu un aer destul de supărat. Se plecă spre Tobia și cu mâna dreaptă îl apucă de braț pe care i-l strânse, făcându-l să urle de durere.

— Ei, mă doare !

— Știu că te doare ! zise Marius. Dar ar trebui să-ți dau o pedeapsă și mai aspră, în primul rând, pentru imprudența ta. Hai, scoală-te și du-te de ne adu dejunul.

— Ce să servesc d-lor cercetași ?

Cafea ? lapte ? ciocolată ? sau gin ?

— Ține-ți cafeaua, laptele și ciocolata pentru femei și pentru copii, gin-ul pentru tine, bețivule, și adu-ne nouă o felie bună de rostbeef rece și vin... Chianti... ai înțeles ?

Și pe când Tobia scobora câte patru trepte deodată ca să execute ordinul, Marius înveselit de incident, reintră în camera sa și se crezu obligat să deștepte pe camarazii săi, cari dormeau duși.

Camera era mare, luminată de două ferestre și mobilată cu trei paturi de fier, pe care cercetașii le puseseră unul lângă altul. Erau rezemate de perete și, învățați cu disciplina militară, cei trei tineri își așezase în regulă la căpătâiele lor: hainele și armele.

Marius, deschizând ferestrele, strigă voios:

— Ei ! cercetași, în picioare, a sunat deșteptarea !

Cei doi camarazi săriră repede din pat.

— Ce oră e ? întrebă Jan Bart, vârându-și capul într'un lighian cu apă.

— Șase și jumătate.

— Așa de târziu, exclamă Raimond. Și eu care hotărâsem să mă scol devreme !

— Dar e de vreme! protestă Jan Bart, bălăcindu-se ca o rață în apa înghețată și stropind în toate părțile. Ce ai de făcut așa de grabnic?

— Vai! zise Raimond, cu un ton pe care se silea să-l facă trist, vai! e adevărat, din nefericire, că n'avem nimic de făcut.

Suntem de o săptămână la Rosario și vă mărturisesc că sunt obosit de atâta nemișcare. Nu sunteți și voi de părerea mea?

— Eu da, zise Jan Bart și simt nevoia de a mă mișca. Zău așa, păcat de osteneala ce ne-am dat să facem înconjurul lumii.

— Dar, urlă Marius, aveți cumva pretenția să spuneți că ați văzut și ați vizitat toate? Vreți un program nou? Proecte noui? Le am la îndemână și, dacă vreți, suntem pe punctul să întreprindem una din cele mai frumoase călătorii din turul nostru în jurul pământului. Mai avem însă câteva ore până la plecare.

Pentru un moment să ne mulțumim să îmbucăm fripturile pe care le-am comandat și pe urmă să ne strângem cu cingătoarele noastre de lână stomacurile doldora.

Intre timp, Tobia intrase și pusese pe masă o tavă mare de argint, cu dejunul comandat.

Fără a mai aștepta mulțumiri, încă sub impresia bruftuielei pe care o încasase de la energicul cercetaș, servitorul se grăbi s'o șteargă.

Cercetașii se așezară la masă, și în fața ferestrelor deschise, fără haine pe ei și fără să se sinchisească de frigul destul de aspru, începură să mănânce cu o poftă nebună.

Pe la jumătatea dejunului, după ce bău un pahar de vin, Raimond, nerăbdător, zise lui Marius:

— Ei, acum poți să ne spui, te ascultăm.

Marius își scoase din buzunar portofoliul de piele de crocodil, pe care prietenii săi îl cunoșteau atât de bine și luă dintr'unul din compartimentele secrete o carte de vizită pe care, misterios, o puse sub ochii celorlalți doi, cari citiră:

— Alfredo Citerni.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jan Bart, care nu înțelegea.

— Inseamnă, zise Marius, că nu prea aveți memorie și că nu știți să onorați pe savanții, cari fac cinste țării noastre. Trebuie deci, să vă amintesc că Citerni e un explorator celebru care a fost de două ori la Polul Sud?

Și că e nepotul acelui Carlo Citerni, care a luat parte la a doua expediție Bottega.

— E adevărat, întrerupse Raimond, dar asta nu-mi explică....

— Așteptați, ajung la fapt, zise Marius. Cunosc personal pe Cietrni și iată cum i-am făcut cunoștința. Cu câteva zile

înainte de a pleca din Roma văzui într'o seară intrând în magazinul de arme al unchiului meu un omuleț cu ochelari de aur și plete albe. Avea un glas de fetiță, cam timid și ceru un cuțit de vânătoare, două revolvere, două carabine și o mare cantitate de muniții.

— Un adevărat arsenal! zise Raimond, răzând.

— Acel om era exploratorul Citerni, care pleca în Patagonia, însărcinat cu o misiune științifică de guvernul italian.

— Și atunci? întrerupse cu nerăbdare Jan Bart.

— Atunci, continuă Marius, printr'o întâmplare extraordinară, de care e de prisos să mai vorbim, l'am descoperit ieri, aci la Rosario pe faimosul explorator și sper că va primi să ne ia cu dânsul în cea mai apropiată excursie pe care o va face în Patagonia.

— Va să zică, n'ai vorbit? întrebă iarăși Jan Bart.

— Nu încă, dar îi voi vorbi, chiar azi, afară numai dacă n'o fi murit.

— De ce să fi murit, dacă l-ai văzut ieri? întrebă, la rândul său, Raimond.

— Tocmai fiindcă l'am văzut ieri s'ar putea să fie mort astăzi, replică Marius, răzând; dar nu vreau să vă spun mai mult

Și cum, se auzea tocmai o bătaie discretă în ușă, Marius, mulțumit că putea schimba vorba, strigă:

— Intră!

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru statura patronului hotelului în persoană. Era îmbrăcat într'o lungă redingotă neagră și aerul său grav lăsa să se presupună importanța vizitei sale.

Marius crezu la început, că acel grav personaj, vestit de Tobia, venise să le prezinte socoteala pe opt zile, cerând plata, ca în caz de refuz să-i dea pe mâna poliției argentine, care nu glumește în asemenea chestiuni.

Dar, impresia nu dură mult, căci din prag patronul începu să facă plecăciuni. In fața acestei excesive politeți tinerii îl poftiră să înainteze, ceeace el se grăbi să facă, scuzându-se vă veneae să-i deranjeze atât de dimineață.

Nu ne-ați deranjat de loc, zise Raimond, căci noi ne sculăm de obicei odată cu soarele.

— Vreți să spuneți, înaintea soarelui, obiectă patronul, râzând, de oarece la Rosario, soarele nu e prea matinal.

Dar, dacă vin atât de devreme să vă turbur dejunul, fiindcă am ținut să fiu primul care să vă felicite.

— Și de ce să ne felicitați, întrebară Raimond și Jan Bart uimiți.

— Știți foarte bine de ce vreau să vă vorbesc! Desigur toată onoarea revine amicului dv. domnul Marius Colombo

dar curajul pe care l'a dovedit ieri vă face cinste și d-voastră deasemenea.

— Destul, d-le hotelier zise brusc Marius, să știți că vă port necaz că-mi divulgați astfel micile mele secrete. Asta va să zică să fiți indiscret.

— Indiscret, eu ? replică bietul om. Secretele dv, ați spus ? Dar, în momentul acesta, toate ziarele din Rosario povestesc isprava dv.

— Ce face ? E și în ziare ? exclamă Marius cu voiciune.

— Cred și eu ! zise hotelierul, și m'am grăbit să vi le aduc.

Și desfăcându-și haina scoase din buzunarul dinăuntru patru sau cinci foi imprimate.

— Iată-le toate, d-lor. Cetiți singuri.

— Dar ce lucru ? ziseră împreună Raimond și Jan Bart, încremeniți, pe când Marius se refugiă iar în fundul camerei și, întorcându-le spatele se apucase să bată cu degetele în geamurile dela feareastră, privind, distrat, în stradă.

Atunci, cei doi prieteni, desfăcură unul din ziare și citiră, la pagina pe care le-o arătă hotelierul:

„Groaznic accident". O salvare emoționantă. Ieri dimineață, o trăsură trasă de doi cai superbi și condusă de un vizitiu de rassă indigenă, mergea pe malul râului Parana într'un punct, unde panta e foarte repede și se termină printr'o curbă extrem de periculoasă. În trăsură se găsea un eminent învățat, domnul Alfredo Citerni, explorator italian, care vizitează pentru studii republica noastră.

Deodată, caii se speriară și vizitiul, vrând să strângă frâul fu asvârlit depe capră. Frâul se rupse și caii târâră trăsura, în goană spre precepițiu.

Catastrofa era iminentă. Când, un tânăr, care trecea pe acolo, cu un sânge rece uimitor și un curaj rar, se repezi și apucă zăbalele unuia dintre cai.

Fu târât pe o distanță de vreo sută cincizeci de metri, dar calul ne mai putând respira sub strângerea acelei mâini puternice, se prăvăli însfârșit la pământ, încetinând astfel mersul vertiginos al greoiului vehicul, care se izbi puternic de parapetul drumului; al doilea cal căzu și el iar d. Citerni fu rănit destul de grav.

Am putut afla numele curagiosului salvator, care dispăruse numai decât, după ce dase împreună cu alți trecători primele îngrijiri victimei.

Acest tânăr erou e un cercetaș talian, anume Marius Colombo.

El e în trecere prin orașul nostru, împreună cu doi amici ai săi, cu cari face înconjurul pământului. Și, toți cititorii noștri au recunoscut desigur pe cei trei celebri cercetași, ale căror isprăvi sunt urmărite de întregul univers".

După ce terminară lectura cei doi tineri se întoarseră

spre camaradul lor și cu aerul cel mai simplu din lume, îi întrebară:

— Ne-ai ascuns întâmplarea asta, Marius! Știi, nu e frumos să pleci singur la plimbare ca să faci isprăvi de astea!

Totuși, nu suntem supărați, căci acum știm în ce mod ai regăsit la Rosario pe omulețul cu păr alb și ochelari de aur pe care-l cunoșteai de la unchiul tău.

Cei trei cercetași râseră între ei, pe când hotelierul era puțin cam surprins de simplitatea cu care vorbeau de un lucru atât de extraordinar și prestigiul celor trei tineri spori și mai mult în ochii săi.

Negăsind cuvinte, se cufunda în saluturi, cari exprimau toată admirația sa.

Marius îl întrebă atunci:

— Dar ziarele dv. sunt stupide, d-le hotelier, căci nici nu pomenesc de starea d-lui Citerni.

— A! la naiba! exclamă hotelierul vă rog să mă scuzați, d-lor, dar în turburarea mea, am uitat să vă dau o scrisoare sosită chiar acum pentru dv. din partea domnului Citerni.

— O scrisoare? zise Marius; Mii de pipe, sunt sigur că e o invitație și face parte din programul de care v'am vorbit adineaori. Dați-mi-o, d-le și vă mulțumesc.

Cercetașul luă plicul închis care purta o pecetie mare de culoare albastră; și de data asta, după numeroase plecăciuni, politicosul patron se despărți, însfârșit, de locatarii săi. Marius, rupse repede pecetea și deschizând scrisoarea, o citi cu glas tare:

„Scumpul și tânărul meu amic" mulțumită dumitale, mă găsesc azi diimneață în picioare și fără nici un membru rupt, Ar fi banal să-ți mai mulțumesc, deoarece, asemenea omenirii întregi, cunosc isprăvile dumitale și ale prietenilor d-tale. Vă rog dar să veniți la masă la mine.

Si dacă primești, după cum sper, nu-mi va păsa că am fost pe punctul să mor, de oare ce aceasta îmi va fi procurat ocazia de a te regăsi la capătul lumii, șase luni după ce te lăsasem la Roma.

Se înțelege dela sine că invit pe cei trei cercetași.

ALFREDO CITERNI
Piața X No. 5

CAPITOLUL II

Un mare învățat și fiica sa

Învățatul italian locuia într'o casă foarte simplă, situată în piața Guvernului, aproape la extremitate de sud a orașului. Nu plecase singur din Italia. Luase cu dânsul pe fiica sa, o tânără fată de optsprezece ani, pe care o chema Ginetta. Învățatul știa la ce primejdii se expunea, dar pier-

când pe soția sa cu câteva săptămâni înainte de plecare nu voise să lase pe Ginetta în grija și sub paza străinilor. Și apoi chiar fata, care avea un spirit aventuros, nu voise să lase pe tatăl său să plece singur, așa că acesta se lăsase convins și o luase cu dânsul.

La sosirea sa la Rosario-de-Santa-Fé, închiriase acea mică vilă cu un singur etaj și înconjurată de o grădină. O singură servitoare mai în vârstă îl servea pe el și pe fiica sa, și acestei femei cumsecade îi încredință pe Ginetta, când făcu singur prima excursie în nordul Patagoniei.

Absența sa dură vreo lună și el făcu o frumoasă recoltă de documente asupra faunei, a florei Patagoniei și asupra obiceiurilor locuitorilor ei. Ba, aduse din voiaj și documente vii, deoarece se înapoiă cu doi superbi coloși bronzați și tatuați din cap până'n picioare.

Unul era șeful unui trib de Puelsci sau Patagoni dela Nord și se numea Ramacoco. El devenise curând prietenul învățatului pe care'l întovărășea în expedițiile sale, servindu-i de călăuză și primi imediat invitația de a veni ca prieten în casa acestuia din Rosario.

Șeful patagon ceru voie să aducă cu dânsul pe servitorul său, numit Fitigali. Și astfel, Ginetta văzu într'o zi pe tatăl său sosind escortat de acești doi tineri bronzați. Cei doi oaspeți fură tratați cu toată cinstea și învățatul recomandă bătrânei servitoare să dea lui Ramacoco toate onorurile cuvenite unui șef de puelsci. Cât pentru Fitigali, el își împlini funcțiunea de servitor al șefului său și cum învățatul cumpărase o trăsură cu doi cai, mai luă și pe aceea de vizitiu, de oarece ca toți semenii săi era neîntrecut în arta de a mânui caii.

Cei doi patagoni, cari erau îmbrăcați după moda țării lor cu o haină strânsă la brâu și numită „cheripa", și o manta lungă făcută din piele, își schimbară costumul lor prea bătător la ochi cu o îmbrăcăminte mai modernă.

Ginetta fu destul de decepționată și curiozitatea ce-i inspiraseră la început și care se transformase în simpatie, încetă brsuc făcând loc unei absolute indiferențe.

După câtva timp își dete seama că această indiferență se schimbase în neîncredere și simți că detesta pe acel Ramacoco, care acaparase atât de bine simpatia tatălui său.

Dar, nu îndrăznea să spue aceasta tatălui său, care trebuia să plece în curând într'o nouă expediție și căruia prietenia lui Ramacoco îi era, în acest caz, indispensabilă.

In ziua accidentuli, printr'o extraordinară coincidență, nu voise să însoțească pe tatăl său la plimbare.

Ramacoco de asemenea pretextase că avea de făcut unele cumpărături, așa că învățatul eșise singur.

E lesne de închipuit spaima tinerei fete când, după o oră, îi aduseră acasă pe tatăl său rănit.

Din fericire rănile nu erau grave decât în aparență și mulțumită îngrijirilor date de fiica sa și de Rosa, servitoarea, își reveni curând în fire. N'avea nimic rupt și chiar în seara aceea, — constituția sa robustă învingând, — se sculă spre a scri cercetașilor scrisoarea pe care o cunoaștem.

El povesti fiicei sale toate cele întâmplate și Ginetta fu în culmea bucuriei când află că salvatorul va veni a doua zi la masă la ei. Bineînțeles, și ea cunoștea isprăvile celor trei cercetași și apoi, e lesne de închipuit ce bucurie simțeau, după o absență de șase luni din patrie, să întâlnească într'o țară atât de îndepărtată, trei compatrioți.

A doau zi pe la orele trei după amiazi, cei trei cercetași, în mare ținută, sunau la poarta vilei.

Ginetta, care supraveghiase toate preparativele unui prânz ales, pândea din sufragerie sosirea invitaților tatălui său. La sunetul clopoțelului se repezi înaintea noilor sosiți, pe cari îi introduse, fără să se prezinte, vrând să se amuze de surprinderea lor. Cercetași nu știau că învățatul avea o fică atât de grațioasă. Și într'adevăr, fură uimiți.

Domnul Citerni făcu imediat prezentările și trecură în sala de mâncare.

Șase tacâmuri erau așezate pe masa frumos împodobită și când toți se așezară la locurile lor, un tacâm rămase liber.

— Poftim! exclamă geograful, Ramacoco iar e întârziat.

Și cum Ginetta râdea, el observă privirile întrebătoare ale celor din jur și exclamă:

— Dar, așa e, dv. tinerii mei amici, nu cunoașteți pe Ramacoco. E un șef, un șef puternic al unui trib de patagoni, pe care l-am adus aci din ultimul meu voiaj. E un tânăr foarte inteligent, care mi-e absolut devotat și pe care-l văd cu plăcere la masa mea fiindcă știe să converseze plăcut.

— Vai! dar noi nu vorbim limba patagonă, zise Marius, râzând.

— Liniștiți-vă. Șeful meu vorbește corect spaniola și cred că sunteți mai familiarizați cu această limbă.

Cei trei cercetasi călătoriseră destul spre a ști atâta spaniolească cât se întrebuințează într'o conversație obinuită. Fură deci bucuroși că puteau vorbi cu oaspele așteptat, care sosi după câteva minute.

După prezentările de rigoare, șeful puelscilor se așeză și prânzul începu.

Vorbiră de toate, despre Patagonia, dar mai ales despre Italia. Ramacoco, destul de vorbăreț, da toate amănuntele și explicațiile ce i se cereau, dar Marius, de obicei vorbăreț ca toți milanezii, păstră în dialogul cu șeful patagonilor o rezervă neînțeleasă.

Nimeni nu observă, afară de Gineta, care fu bucuroasă, căci nici ea n'avea multă simpatie pentru Ramacoco.

La desert, când luau cafeaua, conversația deveni mai

însufleţită, şi exploratorul vorbi de apropiatul său voiaj de studii.

— Când plecaţi? întrebă Raimond.

— Peste două zile.

Şi adăogă, zâmbind:

— De data asta călătoria mea va fi o lungă plimbare de oarece merg cu Ramacoco şi sub protecţia sa pot să mă risc să iau cu mine şi pe fiica mea.

— Plecaţi şi dv. domnişoară? întrebă Marius cu vioiciune.

— Desigur, răspunse Ginetta. Totuşi, dacă tata ar asculta sfatul meu v'aşi spune că, — după mine, — caravana noastră nu e completă.

— Nu e completă? întrebă exploratorul. Dar, vom fi patru cu Fitigali, care-şi însoţeşte stăpânul.

Şi întorcându-se spre cercetaşi, explică:

Fitigali e servitorul lui Ramacoco pe care-l făcusem vizitiul meu. Dar, după cele întâmplate ieri, renunţ la serviciile sale şi îl duc înapoi în patria sa.

— Rănile sale au fost grave? întrebă Marius, căci, nu l-am mai văzut la locul acidentului.

— Da, a luat-o la fugă ca un nebun după ce fu asvârlit de pe capră, dar n'a avut nici cea mai mică zgârietură.

— Ciudat, murmură el.

Dar, nimeni n'auzi reflecţia sa şi de altminteri, nici el nu insistă.

— Domnilor cercetaşi, zise deodată Ginetta, nu v'ar face plăcere să ne însoţiţi?

— Ce idee excelentă, domnişoară! zise Marius. Dorinţa noastră cea mai arzătoare, credeţi-ne, e de a fi admişi de d. Citerni în compania dv.

— Dar, bine, dragii mei, cum aşi putea să nu primesc? zise învăţatul. Nu îndrăzneam să vă propun o excursie, care, în comparaţie, e puţin lucru faţă de extraordinarele dv. aventuri, dar de vreme ce mi-o cereţi chiar d-voastră, primesc cu bucurie, cât despre Ramacoco, sunt sigur că nu poate să-i facă decât plăcere.

Marele şef surâse, dar Marius, care-l observa cu coada ochiului desluşi în privirea sa o vie contrarietate. Nu spuse nimic, dar profită de primul prilej, care îi se oferi ca să schimbe câteva cuvinte, deoparte, cu tânăra fată.

Se izolară de ceilalţi în camera alăturată sub pretext că admiră nişte tblouri şi Marius întrebă brusc pe Ginetta:

— Domnişoară, vreţi să răspundeţi cu sinceritate la întrebările mele? Ceeace vreau să vă spun e foarte grav. Aveţi încredere în Ramacoco?

— Tatăl meu are deplină încredere în el, îi răspunse fata.

— Da, ştiu. Dar, dv., aveţi aceeaşi încredere?

— Nu, nu-mi place; dar, de ce mă întrebați?

— Pentrucă împărtășesc sentimentele d-voastră și am aflat că omul ăsta e dușmanul dv. Trebuie să vă păziți și mai ales să preveniți pe tatăl dumneavoastră.

— Ar fi greu, zise Ginetta, căci tata ține foarte mult la acest om, care, — după cât se pare, — i-a făcut mari servicii.

— Se prea poate, zise Marius. Dar eu continuu să cred că omul ăsta e un ipocrit. Nu vom vesti pe tatăl d-voastră. Dar de oarece plecăm cu dv., amicii mei și cu mine vom veghia.

După câteva secunde, reluă:

— Apropos, d-șoară, de ieri ați mai văzut pe viziti Fitigali?

— Foarte puțin. De obicei mănâncă în bucătărie, dar azi, cum m'a văzut intrând, s'a sculat repede și s'a dus în camera lui. Desigur că-i era rușine de neîndemânarea sa

— Sper că stăpânul său i-a făcut o aspră mustrare? între Marius.

— Nu cred, răspunse tânăra fată; șeful puelscilor e rău dar cred că ține la servitorul său.

— Trebuie să vă feriți de Fitigali tot atât cât și de Ramacoco. Vă asigur că mi s'a părut ciudat accidentul întâmplat ieri tatălui dv. Și ceeacea m'a mirat mai mult a fost faptul că Fitigali a scăpat fără cea mai mică sgârietură.

— Tata spune însă că a fost asvârlit jos de pe capră

— Nu cred, zise Marius cu vioiciune și am convingerea că a făcut un salt voluntar.

— Credeți?

— Deși presupun că au pregătit acest accident pentru tatăl dv.

— Dar e oribil, exclamă tânăra fată! Trebuie să-l vestim numaidecât și să-l facem să izgonească pe Ramacoco și pe servitorul lui.

Se repezi în sala de mâncare și observă imediat că Raimond nu era acolo. Vru totuși să spuie tot tatălui său, când mâna lui Marius îi strânse cu putere brațul pe când el murmură:

— Tăceți, domnișoară, vă rog! Riscați să compromiteți totul. Eu pot să mă înșel, tot așa după cum tatăl dv. poate să nu mă asculte. Ar putea fi un motiv ca să nu ne mai ia cu dânsul nici pe noi, nici pe dv.

Cât penrtu dânsul, desigur, că nimic în lume n'ar putea să-l facă să renunțe la călătorie.

— Dar atunci, cine-l va proteja? murmură copila.

— Vedeți, trebuie să mergem cu dânsul.

— Și voi merge și eu, zise ea. Da, aveți dreptate. voi tăcea și vă voi lăsa să procedați cum știți

O jumătate de oră mai târziu, cercetașii își luau rămas bun dela învățat și dela fiica sa.

Era târziu și orașul dormea. Se înapoiară în camera lor dela hotel vorbind și glumind, Raimond și Jan Bart se desbrăcau în grabă, pe când Marius, cufundat în gândurile sale, sta în picioare în fața patului fără a-și imita tovarășii.

— Ei, ce mai aștepți ca să te culci? întrebă Jan Bart.

— Ești totdeauna ultimul! bombăni Raimond. Te vestesc că peste cinci minute va suna stingerea și că voi stinge lumina.

Marius tresări ,își luă repede pălăria pe care o asvârlise pe pat și înfundându-și-o pe cap cu un pumn viguros, zise:

— Ei bine, nu, nu mă culc.

— Ce te-a apucat?

— Unde te duci la ora asta? întrebară împreună prietenii săi.

— Unde mă duc? Veți afla când mă voi întoarce. Noapte bună. Somn ușor!

Și eși repede în coridor, fără să se sinchisească de uimirea camarazilor săi.

Când fu în stradă, porni spre casa exploratorului, dar schimbând drumul pe care fusese ziua și căutând străzile mai întunecoase și mai dosnice. Scoase dela brâu tot ce era lucitor; lanțul ceasornicului și placa de alamă dela revolver. Își ascunse cât putu obrazul confundându-se cu umbra zidurilor, dealungul cărora mergea și ajunse lângă casă. Cu mii de precauțiuni observă împrejurimile și nedescoperind nimic, voia tocmai să plece, când o lumină străluci în casă. Acea lumină pornea dela un fel de pod care trebuia să servească de cameră de dormit vizitiului Fitigali. Rămase deci în observație: nu fu de loc surprins, când văzu eșind din casă o umbră înaltă și spătoasă. Era imposibil să se înșele; era chiar Ramacoco. Unde se ducea la ora aceia șeful puelcilor?

Marius îl observa: îl văzu oprindu-se la câțiva metri de casă și-l auzi scoțând un mic fluerat bizar.

In pod, lumina se stinse brusc și după câteva minute o a doua umbră se strecură prin grădină și ajunse pe cea-laltă.

— Fitigali, se gândi Marius.

Și, cum cei doi oameni veneau spre el, se refugiă cât putu mai repede sub o poartă. Trecură pe lângă el fără să-l vadă și înțelese îndată că nu se înșelase.

Incercă să înțeleagă convorbirea dintre cei doi oameni dar de data asta nu vorbeau spaniolește și Marius regretă că nu cunoștea limba patagonilor.

Dar ce să facă? Să se repeadă la dânșii? să-i ucidă? Nu era sigur că era cel mai tare. Și-apoi nu s[illegible]ucide niște oameni

pe simpe bănueli. Ii urmări toată jumătatea de oră cât dură convorbirea lor.

..poi se înapoiară pe druml pe care veniseră, și cu aceleași precauțiuni reintrară în vila în care Ginetta și tatăl său dormeau desigur, liniștiți.

Curagiosului cercetaș îi venea să pătrundă în casă în urma lor spre a apăra pe cei dinăuntru și să-i vestească de primejdia care-i amenința. Dar, gândindu-se mai bine, înțelese că pericolul nu era imediat și se hotărî să se înapoieze la hotelul său.

Dar, când se văzu în camera sa nu mai putu păstra numai pentru el bănuelile care-l rodeau.

Deșteptă pe camarazi și cei trei tineri convorbiră îndelung în noaptea aceea.

CAPITOLUL III

Peripețiile unei plecări

A doua zi, cei trei cercetași dormiră foarte târziu spre marea mirare a chelnerilor hotelului.

Când se deșteptară, se sculară imediat. Iar Raimond și Jan Bart constatară că Marius nu dormise de oarece era tras la față.

— Intr'adevăr, Marius, — zise Raimond, — eu cred că greșești judecând atât de rău pe prietenul d-lui Citerni. Bănuielile tale sunt legitime, dar, m'am gândit și eu la cele ce mi-ai povestit azi noapte și nu găsesc extraordinar faptul că Ramacoco a eșit din casa învățatului și că a făcut o plimbare nocturnă cu Fitigali. Nu ești de părerea mea Jan Bart?

Ligurul, astfel întrebat, se mulțumi cu un răspuns evasiv.

— In definitiv, — zise el încheiând, — avem patruzeci și opt de ore până la plecare, și cel mai înțelepțesc lucru e să profităm de ele ca să observăm pe omul nostru. E imprudent să spunem ceva înainte de a fi siguri. Pe de altă parte, în caz când ne-am înșela, ar fi o lipsă de educație din partea noastră să calomniăm pe un oaspe al d-lui Citerni, care oaspe, în definitiv, ar fi avut ocazia — dacă ar voit, să facă vreun rău învățatului pe când acesta vizita Patagonia .

— Acest ultim argument e excelent și vezi, Marius, e foarte probabil să fii pe o urmă greșită.

— Nu cred, zise milanezul adoptând și el de data asta legendara încăpățânare a genovezului Jan Bart. Dar, de oarece nu sunteți de părerea mea, s'așteptăm.

Cercetașii promiseseră d-lui Citerni să-i facă o vizită, după amiază, la ora cafelei.

O mare agitație domni toată ziua în mica vilă, unde se făceau pregătirile de plecare

Ramacoco, căuta să se facă folositor și Ginetta, destul de îngrijorată, îl observa în fiecare clipă, dar era silită să recunoască atențiile și bunăvoința ce punea ca s'o servească.

Învățatul îi încredință o casetă mare cu medicamente trebuinciaose pentru expediție și pe care trebuia s'o ducă mai întâi la spitalul militar din Rosario ca s'o reînoiască și s'o completeze.

Ii dete în acelaș timp o scrisoare de recomandație pentru doctorlu Jourdan, eminentul medic primar al spitalului, zicându-i:

— E o vizită care te va interesa fără îndoială, căci știu că orice lucru te intrigheză și doctorul Jourdan, care mi-e prieten, va fi fericit să-ți dea explicații dacă i le vei cere.

Ramacoco mulțumi și plecă spre spital. Dar, când pierdu din vedere casa savantului, încetini pasul și nu mai păru deloc grăbit s'ajungă.

O luă pe străzi laterale și se întâlni cu Fitigali, răsărit ca din pământ.

Vizitiul, care se simțea vinovat, nu îndrăsnea să dea ochi cu stăpânii casei și pleca de dimineață în oraș.

Cei doi patagoni avură iarăși o convorbire animată și dacă Marius ar fi putut să-i urmărească după cum făcuse în ajun i-ar fi auzit de mai multe ori pronunțând numele lui, al prietenilor săi, al savantului și al fiicei acestuia. Era vădit că pentru cei doi complici, cercetașii erau niște inamici de cari ar fi dorit să se descotorească. Infârșit, cei doi oameni se despărțiră și Ramacoco, de data asta, se duse spre spital. Prezentă scrisoarea și fu servit cu cea mai mare amabilitate.

Pe când i se punea în casetă medicamentele trebuincioase, medicul, foarte afabil, propuse lui Ramacoco să viziteze spitalul și după ce-i arătă diferitele secții îl conduse în laborator.

Pretutindeni, pe mesele de marmoră și pe etajere, erau pâhărele, fiole și flacoane cu lichide de diferite culori.

Din când în când eminentul medic lua în mână câte un pahar sau o fiolă și ridicând-o spre lumină, zicea râzând:

— Vedeți, domnule, câteva picături din acest lichid turnat pe hainele cuiva, sau chiar pe podele, ar fi de ajuns ca să dea febra tifoidă unei familii întregi.

Și astfel, în jurul celor doi oameni, germenii unor boli primejdioase stau la îndemâna oricui.

Ochii lui Ramacoco străluceau în mod straniu; explicațiile medicului păreau că-l interesează în ultimul grad.

Intrebă cu o indiferență simulată:

— Va să zică, d-le doctor, ar ajunge să se verse acest lichid ca să se răspândească o epidemie?

— Desigur, zise medicul, cu un gest simplu.

Vizita se terminase și cei doi oameni eșiră. Inainte de a trece pragul laboratorului, patagonul cu o mișcare rapidă,

întinse brațul spre una din etajere și puse mâna pe o fiolă. Micul flacon dispăru în buzunarul hainei, fără ca medicul să fi observat ceva.

O jumătate de oră dupa aceea Ramacoco reaparu în casa exploratorului unde i se mulțumi pentru serviciul făcut.

In aceiași seară, la ora cafelei, cei trei cercetași își făcură aparițiia, după cum promiseseră. Seara trecu veselă și Ramacoco se arătă foarte amabil cu tinerii. S'ar fi zis că se temea de dânșii și căuta să le inspire încredere. Chiar Marius fu nevoit să convie că se înșelase, judecându-l rău.

Când se înapoiară la hotel, Marius totuși, în loc să doarmă, petrecu mai bine de o oră gândindu-se în întunerec. Recapitulă în minte cele mai mici amănunte ale serei și, când termină cu reflexiile, dac'ar fi putut vorbi cu camarazii săi, le-ar fi părut și mai puțin încrezător în bunele intenții ale șefului patagon.

A doau zi însă, nu îndrăsni să mai reia discuția, dar se hotărî să supravegheze singur pe acel om, în cursul celor douăzeci și patru de ore ce mai rămâneau până la plecare.

Cei trei cercetași terminase tocmai cu îmbrăcatul, când auziră bătând în ușă.

— Intră! strigă Raimond.

Și, spre marea uimire a cercetașilor, statura înaltă și spătoasă a lui Ramacoco apăru în cadrul ușii.

Fără a se preocupa de surprinderea provocată și fără a mai aștepta să fie poftit, trecu pragul, ca și când ar fi intrat la el acasă și cu un aer foarte degajat întinse mâna celor trei tineri.

— Ce mai faceți, amicii mei, zise el cu un aer râzător. Veneratul meu prieten mi-a făcut o mare plăcere azi dimineață, însărcinându-mă să viu să vă spun imediat că speră să vă aibă la dejun.

— Sunteți prea amabil, domnule Ramacoco, — zise brusc Marius, — dar mi se pare că d. Citerni ne-a făcut singur această invitație încă de aseară.

— Se prea poate, replică Ramacoco, dar în cazul ăsta e mai bine să primiți o a doua confirmare decât să riscați să uitați. Și-apoi, vă mărturisesc că nu-mi displăcea să vin să vă văd; sunteți niște tineri simpatici și în țara mea suntem toți firi vesele ca dv.

In fața acelui potop de cuvinte, Marius, rămânea rece, înăbușindu-și temperamentul de milanez, care în alte împrejurări ar fi găsit pe placul său acea vorbărie. Dar ceilalți doi cercetași, cari se amuzau grozav, lăsau să vorbească, pe Ramacoco; iar acesta, ghicind interesul ce trezea, nu mai contenea.

— Da, noi iubim mult pe italieni deși nu știm tocmai bine în ce parte se găsește Italia. O! pe hărțile d-lui Citerni, am văzut un loc, dar e atât de mic încât nu se distinge bine.

Şi totuşi el mi-a spus că sunt atâtea fiinţe omeneşti într'un spaţiu atât de restrâns!

— Într'adevăr, confirmă Jan Bart, suntem mai restrânşi decât d-voastră, de oarece Patagonia, care e de patru ori cât Italia, nu numără decât treizeci de mii de locuitori, printre cari nu sunteţi decât vreo două mii de patagoni.

— Ei, ce zici d-le Ramacoco, aşa e că cunosc bine ţara d-voastră?

— Da, foarte bine, domnule cercetaş, zise cu o seriozitate comică şeful patagon, sunteţi într'adevăr foarte bine informat şi dacă n'aţi voi să cutreeraţi mereu lumea, v'am ruga să rămâneţi printre noi ca să ne învăţaţi frumoasele lucruri pe care le ştiţi.

— Mulţumesc! zise Jan Bart, — nu simt vocaţiune pentru profesiunea de profesor patagon.

— Frumoasă ţară, d-le cercetaş. Ţară de vânători şi de călăreţi. Dac'aţi vrea aţi putea vâna struţi, sau domestici cai sălbaitci, pe care i-aţi prinde cu laţul... a-ţi mai vâna apoi vulturi... vă plac vulturii?

— Stranie întrebare, observă Jan Bart.

— Nu e deloc stranie ; vulturii sunt rândunelele munţilor noştri.

Cordieliera Anzilor e acoperişul pe care rândunelele noastre se duc să-şi construiască cuiburile. Dar trebuie prudenţă şi curaj, căci rândunelile noastre au ghiare puternice, un cioc ascuţit care se înfige în inimă ca să bea sângele şi ochi pătrunzători cari văd departe.

— Ne-am înţeles, domnule Ramacoco, — strigă Marius din fundul odăii, — vom lupta contra rândunelelor, chiar contra lupilor, dacă ţara dv. are lupii nu ne temem nici de unii, nici de alţii.

Patagonul întoarse capul spre dânsul. Nu răspunse, ci continua să surâdă. Făcu totuşi o mişcare ca să se retragă şi dacă cercetaşii ar fi fost ceva mai atenţi ar fi observat că Patagonul, la un moment dat, ţinea mâna dreaptă la spate.

In mâna aceea ascundea fiola sustrasă din laborator; cu o mişcare sigură o destupase şi pe când continua să vorbească vărsase lichidul pe jos, picătură cu picătură pe care un covor gros le absorbea imediat.

De vreo câteva ori chiar, Ramacoco putu face mişcări mai bruşce şi stropi cuverturile de pe paturi. Când goli sticla de tot şi-o puse în buzunar şi tocmai în clipa aceea, Marius intervenise, tăindu-i scurt nesfârşita vorbărie.

Dar, ce-i păsa lui Ramacoco de acea bruscă întrerupere, acum când răsbunarea începuse. Îşi luă deci ziua bună dela tineri şi plecă.

Câteva ore după aceea, cercetaşii erau la masa exploratorului. Luase ultimele dispoziţii cu privire la itinerar. Când totul fu hotărît cercetaşii plecară, rămânând înţeleşi

să se întâlnească a doua zi la plecare. O trăsură avea să-i transporte împreună cu bagajele la gară, unde aveau întâlnire pentru ora 12 a. m. Când fură afară, făcură o scurtă plimbare și se întoarseră de vreme la hotel ca să prânzească. La opt seara hotărîră să se culce ca să se repauzeze în vederea plecării. Marius însă voi să iasă, pe când ceilalți doi adormiseră.

Marius colindă pe străzile orașului, neputându-și da seama de imperioasa nevoie ce simțise de a nu se culca, de a scăpa din camera aceea, de a se vedea în mijlocul străzilor orașului.

Avea intuiția unui pericol care-l amenința pe el, sau pe persoane, care îi erau dragi. Și, fără să-și dea seama se pomeni în fața casei învățatului. Ferestrele de la sala de mâncare erau luminate. Fără să se gândească la indiscreția pe care o comitea oarecum, sună.

Ginetta se arătă foarte voioasă de acea vizită.

Ramacoco nu era acolo, de data asta și Marius simți o dorință nebună să comunice propriile sentimente, dar ominîndu-și de argumentele contrarii susținute de prietenii săi, se stăpâni.

Bătrânul, care avea pentru tânărul său salvator o și mai mare simpatie decât pentru ceilalți, reținu pe Marius îndelung. Totuși, la miezul nopții acesta se pregătea să plece, când clopoțelul dela poartă sună cu violență.

Vizitatorul nocturn fu introdus. Era Tobia, chelnerul dela hotelul ispano-american.

Când văzu pe cercetaș se repezi la dânsul:

— Insfârșit, vă găsesc. V'am căutat pretutindeni. Veniți repede la hotel. Prietenii dv. sunt bolnavi, grav bolnavi.

— Prietenii mei? Raimond și Jan Bart! strigă Marius, pălind.

— Da domnule. Au fost cuprinși de vărsături violente și vor să vă vadă.

— N'ați trimes după un doctor?

— Vin de acasă de la el, răspunse Tobia. Îl vom găsi desigur la hotel la căpătâiul bolnavilor.

—Atunci, s'alergăm la ei, zise Marius, eșind în fugă, ca un nebun.

Dar, tot așa de repede, exploratorul își puse o haină pe umeri și împreună cu Ginetta, care-și luă și ea o manta, urmă pe cercetaș.

O jumătate de oră după aceea cele trei persoane intrau în camera bolnavilor. Un medic termina tocmai de a-i examina.

— Liniștiți-vă tinere, amicii dv. au luat boala țării, variola. Vom căuta să oprim răul. Dacă reușim, vor fi vindecați în câteva zile, altminteri...

— Altminteri? repetă cu îngrijorare cercetașul.

— Altminteri, nu vă ascund că primejdia e mare. Și medicul scoborâse glasul ca să nu fie auzit de bolnavi.

. . . . . .

A doua zi, la amiază, o trăsură depunea la gara din Rosario-de-Santa-Fe o mulțime de bagaje de toate mărimile. Aproape imediat sosi altă trăsură cu d. Citerini și fiica sa. Amândoi petrecuseră noaptea la căpătâiul bolnavilor și erau trași și obosiți; dar când savantul luase o hotărîre, nimic în lume nu-l putea face să și-o schimbe. Ginetta știa aceasta și nici nu încerca să-l convingă să mai amâie plecarea. Se ruga însă la Dumnezeu ca șeful patagonilor să piardă trenul aceasta fiind singura posibilitate de a nu pleca în compania acelui om de care se temea, mai ales că acum nu se mai putea bizui pe prezența liniștitoare a cercetașilor.

— La ce de gândești, Ginetta, o întrebă tatăl ei, văzând-o gânditoare. Voia tocmai să-i răspundă, când Marius a-paru în pragul sălii de așteptare. Părea radios; veni repede spre ei și strângându-le mâinile strigă:

— Salvați ! sunt salvați — Și nedându-le timpul să-l întrebe, zise abia răsuflând :

— Înțelegeți, sunt scăpați; peste opt zile vor fi în picioare. Doctorul îmi spusese aseară: „Dacă prietenii dumitale ajung până dimineață la zece, sunt afară de orice pericol". Și azi dimineață la zece, nu mai aveau nici o febră și încăpățânatul acela de Jan Bart voia cu orice chip să mănânce o felie de roastbeef.

— Suntem tot așa de fericiți ca și dv., zise Ginetta cu ochii plini de lacrimi.

— Dar trebue să vă dau o veste și mai bună !

— Care? întrebă Ginetta

— Viu cu dv.

— Plecați singur? zise învățatul.

— Plecăm în doi.

Și Marius, întorcându-se spre ușa, în care sta un negru, care ducea în spinare bagajele, zise :

— Apropie-te, Zomba.

Și prezintă pe noul sosit :

— Iată un prieten credincios. Zilele trecute era ocupat cu niște cumpărături prin oraș și de aceea nu l-ați văzut. Și cum dintre cei trei cercetași sunt singurul care plec, îl iau cu mine. Și bătând pe umeri pe bunul negru, cercetașul adăugă :

— Amice Zomba, plecăm cu acest domn și cu fiica sa pentru care va trebui să ai același devotament ca și pentru noi.

— Stai bun, Stai bun! zise negrul. Eu salvare la voi ori când aveți nevoie, mică domnișoară.

Și pe când Ginetta râdea, cercetașul îi șopti :

— Curai. domnisoară, nu mai fiti îngrijată

In momentul acela își făceau apariția Romacoco și Fitigan. Văzându-i, cercetașul se plecă spre Zomba și zise încet:

— Iată inamicii, să nu-i pierzi din ochi.

— Stai bun! repetă Zomba.

Peste jumătate de oră, trenul pornea, transportând spre ținuturi necunoscute pe cei șase călători.

CAPITOLUL IV

Puelsci și Araucani

Călătoria era destul de lungă. Trenurile din Argentina sunt mai puțin rapide decât cele din Europa și-apoi călătorii noștri aveau cel puțin douăzeci de zile de drum călare cu etape zilnice de 60—30 kilometri

Cordiliera Anzilor, care se întinde în toată lungimea Patagoniei, împarte în mod natural statul Chili de Argentina.

Din treizeci de mii de locuitori ai Patagoniei, două mii numai sunt patagoni. Aceștia fug de străinii cari au invadat țara, retrăgându-se cât mai în interior unde trăesc din produsul vânatului și din al diverselor industrii, dintre care principala constă în confecționarea blănurilor și a mantalelor pe care le dau în schimbul altor mărfuri. Trăesc în bande nomade și fiecare bandă are șeful ei. Intre acești patagoni se disting două rasse: puelsci sau locuitorii de la Nord și Araucanii, cari sunt retrași la Sud.

Aceste două rasse se urăsc și nu pierd nici o ocazie să se lupte între ele.

Una din îndeletnicirile acestor oameni e să observe, în timpul furtunilor, în largul oceanului, vasele care naufragiând, sunt uneori isvârlite pe țărmul lor.

Cu câțiva ani în urmă, într'o seară, pe furtună, un vas se izbi de stâncile de pe mal. Toți pasagerii se înecară sau muriră, afară de patru persoane, care fură salvate de Araucani. Dar trei dintre acestia nu supraviețuiră; o singură fată, foarte tânără, fu scăpată de la moarte mulțumită îngrijirilor date de araucani.

Șeful tribului, numit Orkekio, vru s'o ia de soție, conform riturilor și tradițiilor țării sale. Tânăra fată, care se numea Tania, fiind din fire aventuroasă și neavând altă scăpare, primi oferta și deveni soția marelui șef. Ea se dedete cu obiceiurile araucanilor și deveni în curând o războinică renumită. Era pretutindeni alături de soțul său și adesea acesta îi încredința biciul, — semnul puterii, — pe care ea îl făcea să șuere deasupra capetelor supușilor săi, cari aveau pentru ea o adevărată veneratie. Având în frunte pe această femee cu o energie de oțel, tribul araucanilor deveni în curând cel mai temut și atacă adesea tribul puelscilor, al cărui

şei era Ramacoco. Aceştia fură adesea nevoiţi să bată în retragere în faţa araucanilor conduşi de teribila Tania. In lagărul puelcilor isprăvile războinicei femei erau povestite seara, când, la lumina focurilor aprinse, se vorbea despre întâmplările din războaie. Povestea Taniei lua proporţii de legendă şi încetul cu încetul puelscii doriră să aibă şi ei în fruntea lor o femeie de altă rassă. Se ţinu o consfătuire între cei mai bătrâni şi se comunică şefului dorinţa supuşilor. Acesta fu de aceeaşi părere că pentru a salva tribul trebuia o femeie de rassă albă care să meargă în fruntea lor spre a-i încuraja şi a le servi ca un fetiş, aducător de noroc. Dar, spre a captura o femee de rassă albă trebuiau, sau să aştepte întâmplarea, sau să se ducă dincolo de Cordilieri, să se exileze şi să se ducă să trăiască vreo câtva timp la Buenos-Ayres, sau într'un oraş din Argentina.

In timpul acela, un explorator italian, Citerni, fu făcut prizonier. Ramacoco îl primi la masa lui şi văzu tot folosul ce-l putea trage din această prietenie.

Ramacoco era prea inteligent ca să nu-şi dea seama că nici o femee albă n'ar fi consimţit să vie de bună voe să trăiască printre indigeni. Când văzu pentru prima oară pe Ginetta, îi plăcu şi se gândi că era singura albă capabilă să domnească asupra tribului al cărui şef era.

Inţelese însă că fata n'avea simpatie pentru dânsul şi hotărî să obţie prin violenţă şi viclenie aceea ce nu putea obţine prin sentiment. Vestea despre al doilea voiaj de studii pe care profesorul voia să-l facă acum în compania fiicei sale îl umplu de bucurie; căci dacă izbutea să ducă în lagărul lui pe tânăra fată, îi era foarte uşor s'o ţie prizonieră şi să ucidă pe tatăl ei.

Câteva zile înainte de a pleca, exploratorul ezită de a-şi mai lua fata şi atunci, Ramacoco văzându-şi planul zădărnicit, înscenă cu ajutorul lui Fitigali accidentul de trăsură, care fu cât pe aci să coste viaţa pe Citerni.

Apoi totul se aranjă după dorinţa lui Ramacoco, căci două zile după accident, toţi plecau după cum fusese hotărît.

Dar, Ramacoco îşi făcuse socotelile fără teribilul cercetaş şi credinciosul lui, Zomba.

De şase luni îşi părăsise tribul şi sfatul bătrânilor, făcea, la fiecare adunare, presupunerile cele mai pesimiste. In fiecare noapte când puelscii adormeau sub corturile lor pătrate, zece sentinele erau puse să aştepte sosirea şefului. Dacă nu s'ar fi întors în curând, nu l-ar mai fi aşteptat şi ar fi numit un succesor, tribul nemai putând sta fără un şef.

In sfârşit, într'o noapte, o sentinelă înaintată auzi un zgomot îndepărtat. Se culcă cu urechea lipită de pământ şi auzi desluşit zgomotul paşilor unor cai cari se apropiau.

Intr'o clipă dete alarma şi toţi puelscii se strânseră, aşteptând să vadă dacă era vorba de amici sau de inamici.

cari se apropiau. Teama generală se schimbă în cea mai zgomotoasă bucurie, când în grupul de călăreți, cari înaintau, recunoscură pe veneratul lor șef Ramacoco și alături de dânsul pe Fitilagi.

Când fură la douăzeci de metri de puelsci, Ramacoco înaintă singur în fața supușilor săi, cari se prosternară în genunchi. El le ținu un soi de cuvântare, din care însoțitorii săi nu înțeleseră, bine înțeles, nimic. Dar învățatul văzu cu plăcere pe toți puelscii salutându-l cu un entuziasm, care dovedea că-l recunoscuseră.

Ramacoco se întoarse spre călători și le spuse.

— Vă pun la dispoziție un cort vast, în care veți găsi paturi de frunze uscate. Trebuie să vă fie foame și vi se va servi imediat o bucată de friptură dintr'un struț, care a fost ucis eri. Va fi ceva mai deosebit pentru dv. și cred că vă va plăcea.

Călătorii fură încântați de ofertă și intrară cu plăcere, — după nouă zile de drum călare, — sub cortul unde se puturâ culca pe paturi de frunze uscate pe când femeile puelsce așezau dinaintea lor un fel de farfurii grosolane în care erau felii de carne albă friptă. După o jumătate de oră, masa fu terminată și exploratorul se apropiă de cercetași pe care-l bătu pe umeri.

— Ei bine, băete, zise el, ești mulțumit de primirea ce ni se face? Vezi că temerile pe care ni le-ai împărtășit nu sunt justificate? Crede-mă că suntem în casa unor prieteni.

— Ei bine, răspunse Marius, dacă m'am înșelat, nu-mi pare rău și vă mărturisesc că sunt foarte obosit și că voi dormi cu plăcere.

— Atunci, noapte bună, sau cel puțin somn bun, căci noaptea e pe punctul de a se risipi. Sunt orele două de dimineață.

Cortul pe care-l puseseră la dispoziția călătorilor era mare, larg, pătrat și avea patru paturi separate între ele prin niște despărțituri făcute din piele.

Marius se culcă alături de bunul Zomba și avu precauțiunea să scoată despărțitura dintre ei, astfel că amândoi rămâneau împreună, dar izolați de explorator și de fiica sa.

Totuși Marius nu îndrăznea să se culce, stând pe pat și luptând între oboseală și dorința ce avea de a rămâne de pază pentru orice eventualitate. Atunci, bunul Zomba, ghicind gândul stăpânului, îi zise:

— La tine dormi, eu veghiezi și vezi prin gaura mitică ce petrece afară.

Și arătă în cort o mică gaură pe care o făcuse cu cuțitul. Marius se apropiă și câteva minute rămase cu ochiul fix privind afară. Când se ridică, chemă pe Zomba și îi spuse :

— Zomba, nu ne putem culca. Privește și tu și vezi ce

agitație e în jurul corturilor. Trebue să aflăm ce însemnează. Dacă am putea asculta ce spun sălbaticii aștia ?

— Da, zise Zobma râzând, noi nu înțelege limba la ei.

— Nu importă, replică Marius. Dacă ne-am putea apropia de ei, poate că am ghici ce intenții au.

Vrei să eșim împreună, Zomba ? Fiind noapte, am putea trece neobservați și să ne ascundem îndărătul acelui cort pe care-l vezi colo și în fața căruia stă și discută un grup de patagoni.

— Eu urmez pe tine ori unde, zise Zomba.

— Dar mai ales, bagă de seamă să nu deșteptăm pe ceilalți doi.

Focul aprins în mijlocul cortului era pe sfârșite și negrul și cercetașul se strecurară aproape prin întuneric spre eșire. Dar, când Marius vru să ridice bucata de pânză, care forma ușa, nu putu. Încercă în toate părțile, dar fu în zadar.

— Suntem închiși aici înăuntru, observă Marius.

— Închiși! zise Zomba, dar noi tot eșim.

Și scoase din buzunar un cuțit cu care se pregătea să taie pânza.

— Așteaptă, Zomba; în adevăr, vom eși, dar nu trebue să observe.

Și întorcându-se la patul de frunze, începu să lărgească cu cuțitul gaura prin care privise afară. Cu mii de precauțiuni, făcu o tăietură care-i permitea să scoată afară partea superioară a corpului. Dar pe când făcea această încercare, se trase brusc înapoi.

— Suntem păziți, murmură. E un puelsc la doi pași de noi. E imposibil să eșim pe partea asta, fără să ne vadă.

Și se îndreptă spre partea opusă a cortului între patul învățatului și acela al fiicei sale și începu să taie pânza. Când putu scoate capul, își dete seama că de data asta nici un patagon nu-i păzea de partea aceea și se riscă să iasă cu totul. Dar, ca să se poată strecura până la postul de observație, de unde puteau vedea și auzi pe puelsci, constată că omul pus să-i păzească i-ar fi văzut în orice caz.

Trebuia să-l împiedice de a-i descoperi. Urmat de Zomba, ocoli cortul cu cea mai mare precauțiune; paznicul era la doi pași de ei și le întorcea spatele. Marius făcu semn lui Zomba. Trebuia să sară la gâtul acelui om, să-l împiedice de a striga și să-l lege apoi bine la gură.

Cercetașul își scoase basmaua de mătase roșie pe care o purta la gât și se aruncă asupra indigenului apucându-l de gât. Nu dură decât cinci secunde și patagonul zăcea la pământ legat și tremurând tot de surprindere. Fără să se mai ocupe de el, cercetașul și negrul se strecurară spre punctul fixat.

Dela postul lor de observație, Marius și Zomba descope-

rină vreo sută de patagoni adunați în jurul unui foc pe care unii din ei îl ațâțau din când în când.

Ramacoco ședea jos, iar în jurul lui ședeau în cerc mai mulți bătrâni, singurii cari aveau dreptul să vorbească în numele tuturor. Unul dintre ei vorbi astfel:

— Mare șef, nu mai speram în întoarcerea ta, dar bucuria noastră e mare că te-ai întors în sfârșit. Mare șef, ai adus cu tine un bătrân și o femee albă și un alt tânăr de aceeași culoare. Femeea albă, e aceea pe care o vrei de soție?

— Da, zise Ramacoco, ea va lua în lipsa mea biciul, simbolul puterei și pe ea va trebui s'o ascultați.

— Consimte ea să te ia de soț după legea tribului?

— Va consimți cu forța, zise Ramacoco cu o privire aspră.

— Cine e bătrânul care o însoțește?

— Tatăl său.

— Ce soartă îi rezervi lui?

— Jur să nu-i vărs sângele, zise Ramacoco. Dar pentru ca femeia pe care am ales-o să devie o războinică perfectă, nu trebue ca tatăl său să rămâe cu ea. Vom alege ocazia favorabilă spre a ne scăpa de dânsul.

— Și tânărul alb, care-i însoțește?

— Acela trebue să moară, zise Ramacoco, fără a ezita. Cât pentru omul care e cu el, va trebui să-i lăsăm viața fiindcă e de rassă neagră.

— Se va face după voia ta, zise bătrânul. Și acum când ai răspuns la toate întrebările noastre, suntem gata să răspundem la ale tale.

— Vreau numai să știu, dacă Tania e tot în fruntea blestematei rasse a araucanilor.

Unul din bătrânii patagoni ridică mâna.

— Mare șef, zise el, iată tot ce trebue să știi. De la plecarea ta, araucanii, conduși de Tania ne-au atacat de trei ori. De fiecare dată am fugit din fața lor și de fiecare dată am jurat să ne răzbunăm. Șase dintre noi s'au dus să spioneze lagărul araucanilor și numai unul s'a întors, aducându-ne vești.

Patru pueisci au fost uciși și n'a mai rămas decât unul la pândă; se va mai înapoia el?

Urmă o tăcere lungă, ca și când toți ar fi ascultat deodată, un zgomot, care să le vestească întoarcerea celui așteptat.

Dar, în adevăr din depărtare se auzea un zgomot confuz și sentinela care se găsea la vreo două sute de pași în direcția de sud, auzise și ea, căci scoase un urlet gutural spre a vesti tribul.

Cu o singură mișcare, toți sălbaticii se culcară la pământ ca să asculte.

— Se aude galopul unu cal, zise unul.

— Unul singur, afirmă al doilea patagon, și calul asta are un tropot pe care eu îl cunosc. E unul de-ai noștri. E spionul pe care-l așteptăm.

— O mare și venerat șef, abia ai sosit cu o soție albă și fericirea domnește asupra tribului.

Toți patagonii se prosternară, apoi în tăcere ascultară galopul calului care se apropia.

Călărețul dădea desigur pinteni calului, căci sosea ca o trombă și la lumina lunei care se ridicase pe cer, se distingeau, de departe, cele trei șiruri de perle cu care împodobise pieptul calului în semn că aduce o veste bună.

După câteva clipe, salul alb de spumă se oprea brusc în mijlocul sălbaticilor; călărețul sări sprinten, jos, căutând din ochi pe marele șef.

— Marele șef s'a înapoiat? Am o veste importantă. Araucanii sunt foarte aproape și, dacă plecăm înainte de răsăritul soarelui, înainte ca ei să vie spre noi, îi vom putea surprinde în corturile lor.

— Ce alte vești mai aduci? întrebă Ramacoco.

— Aceasta, răspunse spionul. Nu mai avem de ce ne teme de Tania, neînvinsa războinică.

— De ce ?

— Am ucis-o!

Atunci, o clamoare formidabilă se ridică din toate părțile; toți patagonii începură să strige și să sară de bucurie.

Nici chiar Ramacoco nu-i putea face să tacă.

— Trebue să punem mâna pe femeia albă, care doarme în cort, strigau toți.

— Marele șef trebue s'o ia pe calul său și să meargă în fruntea tribului.

— Trebue să năvălim în cortul străinilor și să aducem pe mireasă la ceremonia căsătoriei.

Ramacoco ne mai putând amâna momentul pe care de altminteri îl vedea apropiindu-se cu plăcere, acceptă și strigă :

— Da, duceți-vă și aduceți pe prizonieră.

Și toată ceata patagonilor se precipită spre cortul străinilor. Dar, cercetașul, care sta la pândă, dacă nu înțelesese limbajul patagonilor, ghicise totuși că el și tovarășii săi erau în pericol și dintr'o săritură fu în cort unde deșteptă pe explorator și pe fiica sa.

— Sculați! strigă el, zguduind pe bătrân.

— Ce s'a întâmplat? întrebă acesta deșteptându-se.

— La naiba! zise Marius. Se întâmplă aceea ce am prevăzut. Cred că amicii noștri se pregătesc să ne facă o vizită.

In clipa aceea se înălțară acele strigăte războinice și Ginetta se deșteptă dintr'o săritură.

CAPITOLUL V

O ceremonie îngrijorătoare

Mulțimea pueIscilor năvăli în cort și învățatul și fiica sa fură înspăimântați de furia ce li se citea pe fețe.

S'ar fi crezut că sălbaticii aceia voiau să-i ucidă pe toți cât mai curând, cu toate ordinele lui Ramacoco, care nu condamnase la moarte decât pe cercetaș; dar, în sfârșit șeful putu opri pe oamenii săi și vorbi cu exploratorul.

După ce se înclină, spuse :

— Scumpul meu domn, sunt dezolat că nu vă pot primi cu cordialitatea cu care m'ați primit dv., dar vă voi explica cauza. Pentru a învinge pe vrăjmașii noștri, araucanii, ne trebue o războinică albă, care să meargă în fruntea trupelor noastre.

Această războinică va fi fiica dv, așa cum au hotărît sfetnicii tribului nostru.

Invățatul căscă ochii și, neînțelegând, întrebă :

— Ce vrei să spui, șefule ?

Fiica mea n'a făcut niciodată război și n'are intenția să mă părăsească. Cât pentru oamenii dumitale, deși nu înțeleg ce spun, dar ghicesc că intențiile lor față de noi nu sunt bune.

— Liniștiți-vă, domnule Citerni, — zise Ramacoco, — nu vi se fa face nici un rău, dacă veți consimți la ceeace pretind.

— Pretinzi deci ceva?

— Da, răspunse șeful. Chiar din noaptea asta, fiica dv. va sta alături de mine, ori unde mă voi duce., la luptă ca și sub cort. Se va supune marei ceremonii nupțiale a patagonilor și, după opt zile de așteptare, după obiceiurile pe cari patagonii le respectă, va deveni soția mea.

Ginetta în timpul acesta nu deschisese gura, dar pălind din ce în ce mai mult, nu-și mai putu stăpâni indignarea și înaintând spre Ramacoco, strigă :

— Banditule! știi că te urăsc și că nu mă voi supune nici odată ordinelor tale.

Marele șef o privi surâzând și zise cu blândețe :

— Liniștiți-vă, domnișoară, puțin importă dacă mă uriți; v'aș putea spune că eu vă iubesc, deoarece v'am apreciat în casa d-voastră, dar aceasta pentru un moment, n'are importanță.

— N'ai demnitate, domnule, dacă-mi amintești că tatăl meu te-a primit ca pe un prieten în casa și la masa sa, ca să-l răsplătești pentru ospitalitatea sa cu o astfel de trădare.

Marele șef nu păru impresionat de acele insulte și răspunse cu cea mai mare liniște :

— Nu există trădare în război. Nu sunt de cât invingă-

tori și învinși. Și de data asta noi suntem învingători. Primiți, domnișoară, propunerea mea? Credeți-mă pe cuvânt, că ceeace vă ofer eu nu e înjositor, dimpotrivă, și la un semn al meu toți oamenii tribului pe cari-i vedeți aci se vor prosterna la picioarele dv.

— Refuz propunerea dumitale — zise ea cu mândrie — dar deoarece ești șeful acestor oameni și ei ți se supun, fac apel o ultimă dată la sentimentele și la inima dumitale. Am venit aici de bună voe, lasă-ne să plecăm de bună voe și nu vei mai auzi vorbindu-se de noi.

Romacoco se încruntă și răspunse scurt:

— Niciodată!

Mulțimea puelscilor admira totuși atitudinea energică a micei albe, deși nu înțelegea decât foarte puțin din dialogul schimbat între ea și șeful lor.

Ramacoco mai repetă de două ori răspunsul său și făcu un gest ca spre a lua de mână pe tânăra fată, când Marius sări asupra lui și-l respinse cu brutalitate strigându-i:

— Inapoi, banditule!

Ramacoco păli și scoase dela brâu biciul, pe care-l lua de când se înapoiase în lagăr.

Dar cercetașul, iute ca fulgerul, scoase revolverul și stă gata să tragă, când bătrânul învățat îl apucă de braț, strigând:

— Nenorocitule! Vrei să ne pierzi?

— Dar, nu suntem oare pierduți în orice caz? replică Maris.

Cât pentru Zomba, care sta îndărătul tânărului său stăpân, ca un câine feroce care așteaptă un semn ca să se năpustească asupra șefului, fu oprit de Ginetta.

Dar asta fu deajuns ca să exaspereze pe Ramacoco, care făcu un gest și vreo douăzeci de puelsci se năpustiră asupra cercetașului și a negrului.

Urmă o scurtă luptă; exploratorul de data asta sări în ajutorul tânărului, dar doi patagoni voinici i se puseră în față, apucându-l fiecare de un braț.

Cât pentru Ginetta, nu încercă s'ajute pe Marius, ci luând brațul lui Ramacoco, căută înc'odată să-l aducă la sentimente mai bune.

— Ce vreți, d-ră, se scuză el, acest tânăr a făcut rău că a ridicat arma asupra mea. Eu nu-i voiam răul..

— D-ta îl urăști. Știu foarte bine.

— Se poate. dar dacă nu s'ar fi pus în calea planurilor mele, dacă nu de altceva, dar numai spre a vă fi pe plac, l-aș fi respectat.

— Dar ce vei face cu dânsul?

— Totul depinde de dv., o repet. Situația se va schimba pentru toți odată ce veți deveni sotia mea.

— Ei bine, vă repet cuvântul spus de d-stră adineori : niciodată! niciodată !

— Atunci nu mai întrebați care va fi soarta protejatului dv. zise el arătând pe Marius, care fusese solid legat de un par de fier, înfipt în pământ spre a fixa colțurile corturilor.

Dar, cercetașul cu obrazul însângerat, căci se zbătuse cu furie, auzi aceste ultime cuvinte și zise mândru :

— Te disprețuesc, Ramacoco. Moartea nu mă sperie și mor mulțumit căci am avut timpul să-ți asvârl în față tot disprețul meu. Ești un trădătotr și un laș.

Ramacoco se mulțumi să zâmbească și nu răspunse, dar fiindcă învățatul continua să protesteze, indignat, dete un ordin și cortul se goli ca prin farmec. Ramacoco rămase singur cu patru sau cinci oameni și după câteva secunde, vreo douăsprezece femei năvăliră în cort si înconjurară pe Ginetta.

— Domnișoară, zise Ramacoco, nu ami puteți sta aci. Liniștiți-vă în privința tatălui dv. Nu i se va face nici un rău. Urmați pe aceste femee, care din clipa aceasta sunt la ordinele dv. și aveți dreptul să dispuneți de viața lor.

Tânăra fată înțelese că era învinsă și că, pentru un moment, era mai bine să uzeze de diplomație, spre a salva cel puțin pe nenorocitul cercetaș

Ea eși deci în mijlocul celor douasprezece femei, după ce îmbrățișă pe tatăl, care nu înceta de-a ocărî pe șef. Vru să se apropie și de Marius, dar fu oprită de Ramacoco, așa că nu putu schimba cu dânsul decât o lungă privire plină de disperare. Se lăsă să fie tânâtă până la un cort asemenea aceluia din care plecase, dar mult mai luxos, împodobit cu blănuri de mare valoare. In mijlocul peretelui din fund era așezat pe o estradă un pat larg iar deasupra acestuia erau atârnate arme împodobite cu perle. Era cortul marelui șef.

In scurtul drum pe care-l făcu dela un cort la altul, văzuse că în lagăr se făceau pregătiri febrile și-și aminti de cuvintele lui Ramacoco: „Te vei supune ceremoniei nupțiale chiar în noaptea asta și după opt zile vei fi soția mea!"

Acesta era deci scopul pregătirilor. Presimțirea sa fu întărită când văzu că cele douăsprezece femei o desbrăcau de vestmintele sale și îi despleteau părul, ca să i-l lase desfăcut pe spate, ca pe al lor.

Și tânăra fată trebui să recunoască totuși că acele femei cu pielea lor roșcată, cu ochii lor blânzi și gesturile mângâiase erau mai simpatice decât bărbații. Ar fi voit să le vorbească, dar, vai, nu se putea înțelege cu ele și atunci, fără voe, începu să plângă. Femeile văzând-o că plânge fură mișcate și veniră, respectuoase, să-i usuce lacriimle. Unele dintre ele chiar, deși nu înțelegeau motivul acelor lacrămi, plânseră împreună cu ea.

Altele, spre a consola încercară să-i cânte arii duioase de-ale lor; altele începură să danseze, iar altele pregăteau podoabele cu care trebuiau s'o gătească.

Erau bogate colane de perle lucitoare, centuri împodobite cu plăci de argint și de aur, brățări de aur masiv pentru mâini și pentru picioare și un fel de diademă pentru cap.

Ea se lăsă să fie îmbrăcată și gătită. Când toaleta fu terminată, una din femei, cu un gest comic se duse și-i aduse o oglindă spartă și i-o prezentă. Cu o mișcare instinctivă, tânăra fată se privi; în alte împrejurări ar fi râs.

Dar, afară se auzeau strigăte și perdeaua dela ușă fu ridicată. Toți puelscii erau adunați în fața intrării. Ramacoco înaintă și îi spuse :

— Nu mai lipsiți decât dv. pentru ceremonie. Vă rog să nu vă speriați. Obiceiurile noastre vi se vor părea stranii, dar cel mai cuminte lucru va fi să vă supuneți. Tatăl dv. nu e în pericol, îl veți vedea în curând.

Neîndrăznind să mai protesteze, ea eși din cort urmată de cele douăsprezece femei.

Spectacolul pe care-l văzu era din cele mai bizare.

In câmpia stâncoasă erau aprinse vreo douăsprezece focuri colosale. In jurul lor erau numeroși călăreți nemișcați. O conduseră la un fel de estradă, unde fu așezată pe un scaun de lemn acoperit cu o piele de căprioară.

In semn de veneraţie, Romacoco se culcă la picioarele ei într'o poză foarte puțin maiestoasă.

Atunci, puelscii scoaseră strigăte voioase, pe când călăreții săreau cu caii lor peste focurile aprinse, făcând un formidabil salt. Toți acei războinici agitau sulițele și trăgeau focuri de revolver în aer. Erau îmbrăcați cu niște haine strâmte iar pe umeri purtau mantale de piele prinse cu o cingătoare împodobită cu ornamente de argint în care erau puse revolverele și o frânghie la capetele căreia erau prinse două pietre învelite. Aceasta e *„bola"* o armă teribilă în mâna patagonului, care se servește de ea mai ales spre a vâna struți.

Acest spectacol dură mai bine de o oră, apoi toți călăreții veniră în fața șefului și a Ginettei executând tot soiul de acrobații ecuestre, întinseră mâna făcând un soi de jurământ, din care Ginetta nu înțelese nici o vorbă. Dar, ceeace o interesa pe biata fată era să vadă pe tatăl său, care din când în când îi făcea semne cu mâna. Învățatul care își recăpătase sângele rece, scoase din buzunar un creion și, la lumina flacărilor imense, lua note pe carnetul său.

Dar tânăra fată era cuprinsă de o mare îngrijorare. Ce se făcuse cercetașul? Dorea să se termine mai curând acea stupidă ceremonie căci știa că mai avea opt zile de răgaz până să devie cu adevărat soția șefului. Opt zile! erau

puține! și mai curând decât să fie a acelui om, prefera să moară. Dar, lăsând lui Romacoco speranța, putea îndulci soarta cercetașului și poate chiar să-l salveze.

CAPITOLUL VI

REGINA PUELSCILOR

Evenimentele se precipitau. La un moment dat puelscii se aruncară la pământ părând că ascultă un sgomot din depărtare.

Ascultată îndelung, discutară între ei, iar călăreții dând pinteni cailor se repeziră peste câmp. Se înapoiară puțin după aceea, dând semne de cea mai vie agitație. Inamicul se apropia. Acel vrăsmaș ereditar, pe care-l credeau risipit și dezorientat lua acum ofensiva. Atâta îndrăsneală răspândi spaima printre pulsci, pe cari atâția ani de înfrângeri consecutive, îi secătuise de vlagă. Se iscă o dezordine de nedescris. Feemile desfăcură corturile, le strânseră împreună cu celelalte bagaje pe când bărbații se înarmau și își verificau armele.

Ramacoco împărțea ordine, îi se adusese un cal mare alb, cu o șea bogat împodobită.

Șeful nu se mai ocupa acum de explorator și de fiica sa. Aceasta putu astfel să se apropie de tatăl său și să-i vorbească.

Și cum nimeni nu se mai ocupa de ei, se duseră în cort unde lăsaseră pe cercetaș.

Era încă legat și păzit de patru oameni voinici, cari nu dădeau atenție zgomotului din afară.

Asemenea unui câine credincios negrul Zomba, care nu fusese legat, era întins la picioarele lui Marius, care căuta să-l liniștească, de oarece ar fi vrut să strângă de gât pe gardienii stăpânului său. Ar fi fost de altminteri o adevărată nebunie, căci gardienii l-ar fi doborît într'o clipă.

Văzând pe învățat și pe fiica sa, Marius își închipui că se petrecea ceva favorabil.

— Ce se petrece ? întrebă el.

— Se petrece, zise învățatul, că amicii noștri se pregătesc să-și primească inamicii. Cei puțin așa am înțeles, căci îi văd că au început să strângă corturile.

— Ce vor face cu noi ? întrebă cercetașul.

— In primul loc. zise învățatul, noi te vom deslega. Gardienii dumitale nu înțeleg limba, deci putem discuta în pace.

— Da, zise Marius, putem discuta, dar nu vă puteți apropia, căci brutele astea v'ar împiedica. N'avem timp de pierdut. Vreți să faceți ceeace vă spun eu ?

— Vorbiți, repede ! îl rugă Ginetta.

— Iata. Mai întâi dv., d-șoară, trebue să vă faceți că primiți de bună voe rolul de mireasă, mai ales acum când puelscii sunt pe punctul de a se bate cu inamicii lor. Evident că sunteți expusă,, dar cred că ei vă vor proteja și deasemenea și pe tatăl dv.

— Bine, dar d-ta ? întrebă fata.

— Nu e decât o singură probabilitate de a mă salva. Veți spune marelui șef că vreau să lupt alături de dânsul, în contra araucanilor.

— Bună idee, zise învățatul, mă duc numai decât să vorbesc cu șeful.

— Așteptați. S'ar putea ca Ramacoco să nu primească și să mă ucidă. Am o idee pe care vreau s'o pun în execuție. Bravul meu Zomba e liber și lui îi voiu cere un ultim serviciu.

Negrul se ridicase și, mișcat de cuvintele stăpânului său, declară :

— Vorbești, eu faci tot pentru tine, eu ucizi sau lași să fiu ucis dacă tu vrei.

— Mulțumesc, Zomba. Ascultă :

„Încearcă să evadezi singur și să te înapoiezi la Rosario-de-Santa-Fe. Vei face cum vei putea, dar caută să ajungi la Blahio-Blanco. De acolo vei lua trenul spre Rosario. Iată portofelul meu cu bani.

— Stai bun! zise negrul.

— Apoi te vei duce la Raimond și Jan Bart. Acum sunt vindecați și le vei spune că suntem în pericol; vor veni aci împreună cu tine. Pleacă.

— Stai bun, repetă el. Eu pleci imediat și sălbatici ucide pe mine, sau eu vestești pe Raimond și Jan Bart.

— Mulțumesc și la revedere, zise cercetașul.

Și negrul, ieși de sub cort cu un aer indiferent, dispărând repede din fața prizonierilor.

Avea oare să reușească?

De odată Ramacoco apăru. Era înarmat din cap până în picioare și câțiva puelsci îl urmau.

Ginetta, fără a-i mai da timpul să vorbească se apropie de dânsul și îi zise:

— Șefule, noi am înțeles că vă veți bate cu araucanii. Dacă e vre-o primejdie, vrem să luptăm în rândurile voastre și primesc ceeace mi-ai propus. Să mi se dea un cal și voi lupta alături de d-ta.

Inmărmurit, Ramacoco, nu știu ce să răspundă, dar fu nevoit să explice puelscilor, cari îl întrebau.

Iar când acești aflară ce declarase tânăra fată, scoaseră strigăte de bucurie pe când Ginetta, surâzătoare și cu aerul războinic continua:

— Da, mare șef, vrem să luptăm cu voi și eu primesc să-ți fiu soție dacă tribul vostru va ști să se lupte cu băr-

bățiе și va învinge pe inamici. Pun totuși o condiție. De oarece sunt logodnica marelui șef, am dreptul de a comanda, nu e așa?

— Aveți acest drept! afirmă Ramacoco și vai de acela care nu vi se va supune.

— Atunci, reluă fata, arătând pe cercetaș, să se desfacă legăturile acestui tânăr și să vie să lupte cu noi.

— Acest om e vrășmașul meu răspunse șeful încruntând fruntea.

— Dar e amicul meu, răspunse fata și va lupta ca să mă apere. E un tânar sincer și leal și deși îți e vrășmaș, își va aminti că l-ai grațiat.

Șeful avu o clipă de ezitare apoi, fără a rosti un cuvânt, scoase cuțitul și tăiă singur legăturile prizonierului.

Afară, zgomotul creștea și se semnală apropierea inamicului. Intr'o clipă fu strâns și ultimul cort și femeile încărcate cu baloturi grele, strânse una lângă alta, așteptau ordinele bărbaților, cari trebuiau să le facă să fugă dealungul rândurilor de luptători.

Se aduse un cal pentru Ginetta care se urcă imediat pe șea; ea știa să călărească și puelscii fură surprinși văzându-i atitudinea mândră și energică pe nobilul animal.

Cercetașul și învățatul, în mod mai prozaic, se amestecară printre oamenii, cari mergeau pe jos și se pregătiră să lupte, acela fiind singurul mijloc de scăpare.

Inamicul înainta dar nu era numeros; vreo sută de călăreți înarmați cu *bolas* și câteva arme de foc. Nici puelscii nu erau mai bine înarmați, dar aveau avantajul numărului.

Inamicul începuse să arunce cu așa numitele *bolas* pietre, care cădeau ca grindina asupra puelscilor, cari răspundeau la rândul lor; dar acesta era numai un început; puțin după aceea cincizeci de călăreți cu cuțitele ridicate se năpustiră în galop în rândurile puelscilor. Fu o învălmășeală înspăimântătoare, care nu dură de cât un minut.

Ramacoco, prevăzând tactica inamicului și voind să ferească pe Ginetta, o târî pe frontul oamenilor săi cari fu abia atins de șarja celor cincizeci de călăreți.

Cercetașul însă, se găsi în mijlocul învălmășelii și fu lovit și călcat în picioare. Se ridică, ametit și fără a-și da tocmai bine seama de ce se petrecea în jurul său, căuta din ochi pe bătrânul învățat.

— Domnule Citerni unde ești ?

Dar bătrânul nu răspunse; atunci uitându-se după călăreții cari fugeau, cercetașul văzu pe unul din ei ținând dea curmezișul șelei, un corp și recunoscu haina neagră și lungă a bătrânului învățat. Vru să strige, dar n'avu putere. Duse mâinile la obraz și le văzu pline de sânge ; era rănit și încet se simți căzând jos... leșinase.

Ginetta străbătând rândurile puelscilor în căutarea ta-

tălui său, găsi pe cercetaș. Sări jos de pe cal și ajutată de Ramacoco, dete primele ajutoare rănitului, care-și veni curând în fire. N'avea răni adânci, fusese lovit doar de copita unui cal. Redeschise ochii și prima sa frază fu:

— Tatăl dv. a fost răpit de araucani!

— Răpit! zise tânăra fată ,pălind oribil, pe când cercetașul îi dădea toate informațiile ce știa.

Nu putea fi vorba de a mai ajunge pe răpitori. Dealtminteri, atacul lor fusese atât de fulgerător în cât dezorientase cu totul pe puelsci și dezordinea domnea între rânduri.

Atunci, tânăra fată apostrofă pe Ramacoco:

— Mare șef! oamenii dumitale sunt niște lași! Nu știu să se bată și nici d-ta chiar n'ai știut să împiedici pe inamici de a lua prizonier pe tatăl meu.

Ramacoco, avu un surâs iprocrit și zise :

— Domnișoară, când vrea cineva să devie o războinică n'are nevoe de un tată.

— Ce vrei să spui? spunea ea cu teamă.

— Ceeace ați ghicit. Tatăl dv. a fost răpit, fiindcă eu am voit să fie. Acum sunt sigur că veți fi a mea.

Tânăra fată se clătină și privi pe omul acela teribil; apoi îl văzu întorcându-se și vorbind cu unul din puelsci.

Atunci o dorință de răzbunare îi fulgeră prin minte. Se plecă, ridică de jos cuțitul căzut dela un războinic și repezindu-se ca o panteră îl împlântă în spatele mizerabilului.

Ramacoco, se prăbuși scoțând un strigăt slab. Intr'o clipă toți puelscii se apropiaseră, dar tânăra fată, ca nebună, alergă înaintea lor. Și cercetașul fu uimit văzând că nimeni nu îndrăznea s'atingă pe femeea care ucisese pe marele șef. Ceva mai mult figurile lor exprimau admirație pentru Ginetta și nici o milă în fața agoniei marelui șef.

Atunci cercetașul strigă fetei:

— Curaj, Ginetta! Ești regina puelscilor, nu uita!

Ea înțelese gândul cercetașului; și-și dete imediat seama de prestigiul pe care-l exercita asupra acelor sălbatici. Plină de îndrăzneală, scoase dela centură biciul cu mânerul scurt, pe care i-l încredințase Ramacoco. Făcu să șuere sfârcul deasupra capetelor puelscilor, cari se plecară până la pământ. Inaintă spre ei si toti se deteră la o parte ca s'o lase să treacă.

Atunci apucă frâul unui cal pe care-l ținea unul din oameni și sări în crupă strigând celor din jos, cari aveau aerul c'o înțeleg:

— Vom urmări pe araucani și vom libera pe tatăl meu.

O clamoare de satisfacție se ridică dintre rânduri.

Se duse în galop în fața trupei și apoi, la pasul calului, porni spre sud, unde dispăruseră ultimii araucani.

Și toți oamenii aceia o urmară asemenea unui trib de țigani cu călăreți în frunte, bărbați pe jos și femeile ducând în spinare copiii și trăgând un soi de cărucioare în care se îngrămădeau toate bagajele tribului.

Cât despre Marius, smulsese frâul unui cal din mâinile unui războinic, care nu protestă și porni în dărătul Ginettei, în fruntea coloanei.

CAPITOLUL VII

MOARTEA UNUI AVIATOR

In caemra hotelului ispano-american din Rosario, Jan Bart și Raimond, întinși în niște fotolii comode, își terminau convalescența.

Pe la zece dimineața pe când erau cufundați în lectura ziarelor, Tobia intră și prezintă celor doi tineri o carte de vizită pe o tavă.

Raimond o luă și citi.

— Newbury, aviator.

— Ce surpriză plăcută, zise el, arătând carta lui Jan Bart.

Și întorcându-se spre chelner îi zise cu grabă :

— Da, da, spune domnului Newbury că-l așteptăm imediat.

După câteva secunde personajul anunțat fu introdus. Se înclină în fața celor doi tineri și într'o italiană corectă dar cu un ușor acent american, le zise:

— Domnilor, nu m'am putut lipsi de plăcerea de a veni să strâng mâna a trei eroi cari au făcut înconjurul pământului cu aeroplanul.

— Ați avut o idee excelentă. Dar nu ne veți vedea pe câteși trei; amicul nostru, Marius fiind în călătorie prin Patagonia, pe când noi ne restabilim în urma variolei.

vă felicit că v'ați însănătoșit, zise americanu, s'ar putea să-l întâlnesc în Patagonia, de oarece am hotărît să încerc să fac cu aeroplanul călătoria dela Buenos-Ayres la Cordiliera Anzilor.

— Oho! zise Jan Bart încercarea dv. va fi destul de grea căci atomsfera e plină de curenți prin acele locuri și aparatul dv. nu e poate destul de perfecționat.

— Intr'adevăr, zise american, zâmbind, regret că nu posed minunatul dv. *Aeroe*, cu care ați făcut înconjurul lumii. Când vă veți hotărî să construiți modele dpuă celeorul dv. aeroplan, voi fi printre primii care-mi voi procura unul.

— Și noi regretăm că n'avem aci aparatul nostru spre a vi-l pune la dispoziție.

— Voi face atunci mai târziu un al doilea zbor. Plec peste trei zile și sper că veți fi la aerodromul din Buenos-Aires, căci ași voi să vă mai strâns odată mâna înainte de plecare.

— Ne-am înțeles, scumpe domn, ziseră cei doi cercetași, vom fi prezenți spre a vă ura drum bun.

Aviatorul se retrase și cei doi tineri vorbiră mult încă despre dânsul și despre Marius, care de o lună nu mai dase semne de viață.

După trei zile eșiră pentru prima oară după convalescență și luară trenul pentru Buenos-Ayres. Sosiți aci, se duseră cu o mașină la aerodromul de unde avea să plece aviatorul Newbury.

Era acolo o mulțime imensă, dar putură ajunge la hangar unde se găsea aviatorul care verifica pentru ultima oară aeroplanul său.

El le prezentă pe un tânăr care era cu el:

— Locotenentul Gimenez Rastra care mă însoțește.

Cei doi tineri salutară și începură să vorbească despre splendidul zbor ce aveau să facă. Afară vântul sufla cu violență. Cercetașii făcură observația că timpul era defavorabil, dar cei doi aviatori nu voiră s'asculte acest sfat. Scoaseră aeroplanul și după ce strânseră mâinile celor din jur se avântară în aer.

In mulțime se înălță un murmur de admirație care se mări din ce în ce devenind o frenetică ovatiune: dar, de odată aplauzele încetară.

Colo sus, în văzduh aeroplanul luat de nu vârtej de vânt se clatină puternic, târît asemenea unui fluture și se plecă în chip îngrijorător.

Un fior de groază trecu prin inimile celor de jos, iar Jan Bart, strângând brațul lui Raimond, îi zise încet:

— Mi-e teamă pentru ei.

— Da, răspunse, acesta, ar trebui s'aterizeze mai curând. Cu aparatul lor pe timpul astă zborul e imposibil.

Și s'ar fi zis că aviatorii, colo sus în văzduh auziseră, căci deodată se văzu aparatul plecându-se înainte și scoborând spre pământ ca o săgeată.

La vreo douăzeci de metri de pământ, aparatul se redresă se ridică iarăși și apoi se reîntoarce. Tactica era bună, dar o ultimă răbufneală de vânt, aparatul fu izbit cu putere de pământ. Un strigăt de spaimă se ridică din mijlocul mulțimii, care se precipită în ajutorul aviatorilor.

Aparatul era intact, dar aviatorii grav răniți, își pierduseră cunoștința. Ei fură transportați în hangar unde medicii veniți în gravă le dădură primele îngrijiri, ajutați de cei doi cercetași cari alergaseră cei dintâi la locul nenorocirii. Nimeni altul nu fu lăsat să între în hangar. Dar deodată se auzi o vie discuție afară și un om, care se zbătea în mâinile polițiștilor încerca să între. Jan Bart își aruncă ochii la ușa care se deschise sub presiunea celor care-o împingeau și scoase un strigăt de uimire :

— Zomba !

Cei doi cercetași presimțind ceva grav îl întrebară cu înfrigurare:

— Zomba, spune de unde vii ? De ce ai lăsat pe Marius? E în pericol ?

Zomba, retras cu ei într'un colț al hangarului, le povesti cele întâmplate. Când sfârși cei doi cercetași schimbară acest scurt dialog:

— Trebue să plecăm zise Raimond.

— Da, răspuns Jan Bart cu aeroplanul lui Newbury, care a rămas intact.

— Bine zici, aprobă Raimond. Dar trebue să-i cerem autorizația sărmanului Newbury.

Ei se apropiară de rănit care tocmai își venise în fire. Îl recunoscu și le întinse mâna, murmurând cu glas stins:

— Amicii mei, cred că s'a sfârșit cu mine ; regret că n'am putut izbuti.

— Ai încredere, amicul meu, îi zise Raimond, aplecându-se spre dânsul, ești numai rănit și medicii te vor salva. Cât pentru încercarea dumitale, vrei să ne permiți s'o îndeplinim noi?

— Cum, vreți să vă rupeți oasele ca și mine?

— Trebue să plecăm imediat zise Jan Bart. Camaradul nostru Marius e prizonier al unui trib de patagoni. Trebuie să ne ducem în ajutorul lui.

— Înțeleg atunci, zise muribundul. Duceți-vă amicii mei.

Incercă să le strângă mâna și recăzu leșinat.

După un sfert de oră muri fără a-și mai fi revenit în fire.

Publicul fu încremenit când văzu înălțându-se aeroplanul cu cei doi tineri italieni, iar drept în mijlocul fuzelajului posterior, instalându-se un colos negru, care nu era altul de cât Zomba, silit să șeadă acolo, de oarece aparatul n'avea de cât două locuri.

S'ar fi zis că de data asta furtuna era învinsă de marea îndrăzneală a aviatorilor, căci aparatul se ridică și porni asemenea unei săgeți fără cel mai mic accident.

CAPITOLUL VIII

IN CARE REGASIM PE CEI TREI CERCETAȘI

Trebue să reluăm povestirea din punctul în care Ginetta devenită regină a puelscilor, plecase în fruntea lor ca să urmărească pe răpitorii tatălui său.

Tânăra fată și Marius se așteptau la o luptă apropiată căci presupunând că araucanii n'ar fi vrut să reînceapă ostilitățile, ar fi sosit totuș momentul în care s'ar fi oprit spre a bivuaca.

Cercetașul, care avusese adesea ocazia să facă exerciții de război și se distinsese chiar ca un bun tactician se pregătea să-și pue experiența în serviciul tinerei regine a Puelscilor spre a surprinde în plină noapte pe araucani. De sigur că aceștia aveau să poposească de mai multe ori pe drum, înainte de a ajunge la lagărul lor obișnuit, situat pe creasta munților în apropierea vulcanului Minchimadira.

Marius sfătui pe Ginetta să dea ordin să poposească trupa până noaptea, ceeace și făcură.

Ei ar fi voit să vorbească acelor oameni și să le spue ceeace așteptau dela dânșii, dar se găseau în imposibilitate de a se face să fie înțeleși. Marius încercă în zadar și la un moment dat, exclamă enervat:

— Dar, nu e printre oamenii ăștia nici unul, care să înțeleagă spaniola?

Atunci, spre marea s'a surprindere un tânăr puelsc înaintă zicând:

— Eu, senor înțeleg.

Cercetașul se întoarse uimit și observă pe acel tânăr sălbatic care surâdea cu un aer triumfător. L'ar fi îmbrățișat chiar de bucurie dacă n'ar fi fost prea grăbit să-l întrebe:

— Deci, tu înțelegi spaniola? îl întrebă el. Vei putea tălmăci camarazilor tăi aceea ce-ți voi spune?

— Voi putea.

— Bine, dar unde ai învățat?

— Am locuit doi ani în orașul Viedena. Am lucrat acolo ca hamal în port, la descărcarea vapoarelor. Am câștigat mulți bani.

— Cum te numești? îl întrebă el.

— Mafond.

— Ei bine, Mafond ascultă bine cuvintele mele și repetă-le întocmai tovarășilor tăi.

— Ascult, zise el.

Și cercetașul îi explică timp de mai multe minute tactica pe care voia s'o adopteze spre a suprinde lagărul araucanilor în timpul nopții.

Mafond, se duse, din grup în grup, repetând explicațiile și regina puelscilor avu satisfacția să citească pe toate fețele o vie mulțumire. Pe măsură ce Mafond vorbea se ridicau din rândurile puelscilor exclamații de mulțumire, care se transformau curând în aclamații. Și seara se termină în mijlocul bucuriei generale.

In mijlocul nopții Ginetta sări pe cal și porni încet, în capul coloanei de războinici.

După câteva ore, surprinseră într'adevăr lagărul araucanilor, dar în momentul în care voiau să năvălească asupra lor, trecând ultimii cincisute de metri cari îi mai despărțeau, aceștia, vestiți de sentinelele lor, dau alarma și re-

fuzând să se bată, plecau în goană nebună. Și cum toți erau călare puelscii fură în imposibilitate de a-i urmări.

Tribul poposi iar pentru noaptea, iar când se făcu ziuă, reluă marșul; dar biata lor regină nu-și putea reține lacrimile, gândindu-se la sârmanul ei tată, prizonier, sau poate chiar mort la ora aceea.

Urmărirea dură zile dearândul fără nici un rezultat de oarece araucanii, îi făcuseră să le piardă urma, îndreptând caii pe un drum pietros, unde copitele nu lăsau nici o urmă.

Puelscii hotărîră însă să-i urmeze până la lagărul lor de lângă vulcanul Minchimadira, unde chiar dacă nu i-ar fi găsi ar fi putut ocupa, în așteptare, corturile lor pe care n'aveau obiceul să le demonteze.

Cavalcada puelscilor trebuia să dureze mai mult decât a araucanilor și vom vorbi ami pe larg de aceștia din urmă.

Știm că șeful araucanilor, Orkekio, după moartea Taniei, voia să întreție ardoarea oamenilor săi conducându-i în lagărul puelscilor.

Prin acel act de îndrăzneală voia, în acelaș timp să răzbune moartea Taniei. In fruntea oamenilor săi se năpusti asupra inamicilor și descoperi pe acela care-i ucisese pe soția sa, îi implântă un punmal în inimă și apoi târî după el pe războinicii săi, cari, după cum se știe, nu trecură de cât ca un uragan.

Bătrânul învățat fu luat pe sus de ultimii călăreți ai lui Orkekio, care acum nu mai avea decât o țintă; să se întoarcă în lagăr și să implânte în pământul care acoperea rămășițele însângerate al Taniei, pumnalul său pătat de sângele răzbunării.

Din pricina aceasta refuza să înceapă o nouă luptă cu puelscii nevoind să se bată înainte de a fi împlinit jurământul de răzbunare.

Șeful araucanilor se interesase foarte puțin de prizonierul alb dar, cum patagonii nu pot ucide pe prizonierii lor, fără ordinul șefului, veniră să-l roage să dea acest ordin.

Sărmanul învățat făcuse tot drumul pe calul unuia dintre araucani; de multe ori își dori moartea și însfârșit, când îl târîră în fața șefului, înțelese că ultima sa ora sunase. Se gândea cu durere la fiica sa si la bravul cercetaș și apoi

mai era amărît și din pricina că-și pierduse carnetul în care-și scrisese observațiile făcute în prima parte a călătoriei sale prin Patagonia.

Dac'ar fi putut să se înțeleagă cu călăii săi, i-ar fi implorat, nu ca să le ceară grația, ci ca să trimită acele note prețioase acelora care îi făcuseră cinstea de a-l însărcina cu această misiune.

Dar călăii nu-l putea înțelege și se resemna cu greu la gândul că notele sale vor servi să le aprindă pipele.

Dar, iată convorbirea care se schimba între patagoni și pe care el n'o putu înțelege :

— Mare șef, zise un araucan, de câteva zile târîm cu noi pe acest prizonier alb. Ce să facem cu dânsul?

— Să-l duceți până la lagăr, răspunse Orkekio, indiferent.

— Fără îndoială, zise celălalt, dar e greu pentru caii noștri și mănâncă o parte din rația noastră. Ar fi mai bine să-l omorîm.

— Trebue să-l ducem cu noi, vă zic. Acolo îl vom răstigni pe mormântul Taniei, căci e de aceeași rassă cu dânsa; îi va stropi mormântul cu sângele său și ea va fi mulțumită.

— Nu cred, replică araucanul, Tania n'ar fi vărsat nici odată sângele unui om de rassa sa.

— Vom consulta pe mag spre a ști ce să facem; și dacă magul e de părerea ta, atunci vom pedepsi pe acest inamic în alt mod.

— Și care va fi răzbunarea ta, oh mare șef?

— Omul va fi legat sus pe munte în apropierea unui vultur, care va veni să-i mănânce ficatul.

— Bine! răzbunarea ta, o, mare șef e demnă de curajul și măreția ta! Voința ta va fi respectată.

Prizonierul fu deci lăsat să trăiască pentru un moment și fiind bine tratat, îi mai rămase o ultimă rază de speranță amestecată, vai! cu o mare amărăciune, când se gândea la Ginetta și la Marius.

Araucanii ajunseră însfârșit în lagărul lor. Acesta se compunea din vreao sută de corturi risipite în preajma vulcanului stins. Tribul, din înălțimea Cordilierei, situată la mică distanță de mare, putea observa cu ușurință, năvile care, pe timp de furtună erau împinse spre țărmul stâncos.

Când una din năvi era în primejdie, araucanii așteptau

cu nerabdare să naufragieze ca să măcelărească echipagiul și să pună mâna pe bogățiile pe care le transporta.

Cavitățile și grotele muntelui formau bune ascunzișuri pentru aceste prăzi.

Jumătate din războinici și toate femeile și copiii rămaseră în lagăr. Reîntoarcerea luptătorilor fu un prilej de mare bucurie și ceremonia primei vizite a marelui șef la mormântul Taniei, fu dintre cele mai impresionante.

Durerea lui Orkekio era nemărginită și se manifesta prin strigăte sfâșietoare. După ceremonie, magul fu consultat în privința prizonierului și se hotărî ca acesta să fie sacrificat.

Bătrânul învățat fu dus pe creasta muntelui care se înălța vertical la o mie nouă sute de metri. Il legară solid și-l duseră în marginea prăpastiei.

Se simți precipitat în gol; dar după câteva clipe simți o puternică zguduitură și căderea se încetini. Frânghia înodată în jurul corpului îl ținea suspendat deasupra prăpastiei în care era scoborît. Deschise ochii și vederea abisului îl înspăimântă. Deodată scoborârea se opri și rămase astfel atârnat în gol.

Dar sus pe creastă se auzi un zgomot înspăimântător; într'o clipă toți araucanii cari priveau din marginea muntelui dispărură.

Ce se întâmplase?

A! dacă bătrânul ar fi fost sus pe stânci ar fi văzut pe fiica sa, în fruntea puelicilor urmărind cu furie pe araucani până în ascunzătorile lor. Dar bătrânul învățat atârnat în gol se simțea cuprins de amețeală și mintea i se turbura.

CAPITOUL IX

Vulturul

Cu cât se apropiau de lagărul araucanilor, furia puelscilor creștea. Fără a se mai odihni ei mergeau zi și noapte, dornici s'ajungă mai curând.

Orkekio nu se gândea că inamicii săi vor fi atât de înverșunați, și mai ales, că vor sosi așa de repede.

Legendara sa prudență, îl făcuse ce e drept să ia dela sosire, toate măsurile de apărare, dar nu prevăzuse un atac atât de repede astfel că puelscii se apropiară fără a le trezi atenția.

Și iată cum araucanii, cari erau pe punctul de a scoborî în prăpastie pe sărmanul învățat fură surprinși atât de fulgerător.

La strigătul scos de primul dintre dânșii, care văzu pe năvălitori, toți araucanii se întoarseră și părăsind pe prizonieri alergară spre lagăr spre a-și lua armele.

Din fericire pentru sărmanul învățat călăii săi legaseră frânghia de colțul unei stânci. Poziția lui Citerni nu era desigur comodă, dar dacă puelscii ar fi venit cu câteva clipe mai nainte, frânghia n'ar fi fost încă legată de stâncă și nenorocitul ar fi căzut în abis.

Mica trupă a puelscilor atacă pe araucanii fugari, dar aceștia reușiră să se întoarcă în corturile lor. In timpul acestor câteva minute, puelscii, opriți la vreo cinci zeci de metri de lagăr nu văzură pe nimeni în fața lor cu care să lupte. Se făcu o pauză impresionantă în mijlocul unei tăceri relative. Dar, deodată, în văzduh se auzi un zgomot

un corp cenușiu brăzdă cerul. Patagonii, surprinși, ridicară ochii și văzură ceva fantastic.

Dar Marius, apucând brațul Ginettei strigă:

— Un aeroplan ! Sunt prietenii mei !

— Cum ? Jan Bart și Raimond ?

— Probabil Zomba a reușit să-i vestească. Dar, ciudat nu sunt cu *Aeroc*-ul.

In timpul acesta aeroplanul descria cercuri trecând de mai multe ori deasupra lagărului.

Marius și Ginetta distingeau acuma perfect pe aviatori și atunci primul flutură pălăria; încercând prin mimica sa să facă pe camarazii săi să înțeleagă situația. In aeroplan Jan Bart strigă :

— De vreme ce acolo jos se bat și Marius cu Ginetta sunt cu unii din luptători, trebuie să-i ajutăm în contra inamicilor.

— Ai arme ? întrebă Raimond.

— Eu ai bombe, zise voios Zomba, arătându-le două bombe găsite pe bordul aeroplanului.

— Și aviatorii se serviră îndată de ele, cu un deosebit succes.

Panica provocată de asvârlirea lor fu mare și puelscii încurajați și îndemnați de Marius și de Ginetta se avântară cu cuțitele în mână pătrunzând în rândurile inamice și măcelărind pe toți cari nu fugeau.

Invingătorii năvăliră în corturile goale, devastându-le. Printre ei nu erau decât trei morți și cinci sau șase răniți iar regina și locotenentul său n'avea nici măcar o zgârietură.

Cu ochii plini de lacrimi de bucurie și inimile bătând cu putere, Marius și Ginetta urmăreau evoluțiile aeroplanului, care în curând scoborî la câțiva metrii de dânși. Marius se aruncă în brațele amicilor săi. Apoi în câteva cuvinte le povesti cele întâmplate încheind cu aceste cuvinte.

— Acum amicii mei, datoria noastră nu e terminată căci trebuie să găsim pe tatăl Ginettei.

Biata fată plângea acum, gândindu-se la soarta tatălui său pe care'l credea mort.

— Nu e sigur, zise Marius. Trebue să căutăm. Poate'l vom descoperi.

In momentul acela Mafond se apropiă de dânșii. Marius îl chema:

— N'ai descoperit în vreun loc pe tatăl reginei voastre ? mort sau viu ? Tu ai intrat în corturi și poate știi.

— Am vizitat toate corturile, dar n'am găsit nimic !

Zomba zise deodată:

— Eu vrei spui ceva !

— Vorbește, bunul meu Zomba, zise Marius

— Eu ai ochi de vultur. Din aeroplan văzut în partea cealaltă a muntelui ceva ce clătina în gol. Eu voi afli ce este.

Se priviră și fiecare păru că înțelege. Repetară lui Mafond cvuintele negrului. Acesta explică atunci că araucanii au obiceiul de a atârna pe prizonierii lor deasupra prăpastiei spre a fi mâncați de vulturii foarte numeroși prin acele regiuni. N'ar fi fost de mirare să fi procedat și acum tot așa.

Porniră deci cu toții în spre creasta muntelui.

Cu multă grijă fiecare se apropiă de marginea prăpastiei spre a privi în adâncime. Nu descoperiră nimic, dar, deodată Jan Bart care o luase înainte, strigă:

— O frânghie ! O frânghie legată de stâncă.

Alergară la el și cei trei cercetași începură să tragă de frânghia de care era atârnat bătrânul savant.

Dar cum frânghia nu prezenta nici o rezistență fu repede trasă.

Și cei prezenți scoaseră un strigăt de uimire, descoperind la extremitatea frânghiei un petic de postav negru, din haina savantului.

— Nu mai încăpe îndoială exclamă Marius, sărmanul a fost suspendat deasupra prăpastiei.

— Și poate a căzut în fund, zise plângând Ginetta.

Durerea sa fu respectată, dar deodată Marius zise:

— Vreau să mă conving. Frânghia asta e solidă. Legați-mă. Se prea poate ca bătrânul să se fi agățat, în cădere, de vreun obstacol oarecare și să se fi ascuns în vreo gaură din stâncă spre a scăpa de călăii săi. Vreau să văd.

Atunci Ginetta recăpătându-și energia exclamă:

— Fie ! Dar vreau să mă scobor și eu.

Cercetașii căutară în zadar să-i demonstreze nebunia acestui act, dar n'o putură convinge.

— În definitiv, zise Jan Bart, frânghia e solidă și o vom lega astfel încât să nu fie nici o primejdie.

Și astfel după ce legară pe Marius, Ginetta fu și ea legată cu altă frânghie de aceasta din urmă.

Cei doi tineri înaintară până în marginea prăpastiei pe când Jan Bart, aimond și Zomba ajutați de Mafond țineau de capătul frânghiei înfășurat de colțul stâncei.

Marius și Ginetta se lăsară să cadă ușor în gol.

— Nu ți-e frică ? întrebă Marius.

— Nu, zise ea curajoasă.

Și pe când scoborau, observau cu atenție toate colțurile și scobiturile stâncii.

Deodată Marius descoperi în scobitura stâncii un cuib enorm.

— Un cuib de vultur, desigur zise ea, arătându-l cu degetul.

Dar, la sunetul glasului său, ceva se mișcă în cuib și cercetașul și tânăra fată, suspendați în aer, între cer și pământ, strigară împreună:

— Tată ! D. Citerni !

— Era într'adevăr domnul Citerni care-și alesese domiciliul în cuibul vulturului.

Am lăsat pe bătrân în primejdioasa poziție pe care acum o aveau de bună voie fiica sa și tânărul cercetaș.

Bătrânul, când se simți părăsit deasupra abisului nu se gândi de cât cum să termine mai curând.

Dar zări în fața sa acel cuib enorm, dar care era ocupat de doi tineri locatari. Vulturul, capul familiei nu era, și d. Citerni se gândi la avantajul, cel puțin momentan, ce-i oferea acel apartament ocazional. Puii de vultur fiind foarte tineri nu era nici o primejdie să fie dați afară.

Bătut de vânt se agăță de marginea cuibului și punând în practică planul său, apucă unul după altul pe cei doi pui și îi asvârli în gol.

Reuși apoi cu oarecare greutate să puie piciorul pe marginea cuibului și se instală într'însul.

Primul lui gând fu să se desfacă de frânghie, dar în grabă rupse o bucată din haină.

Se gândi ca dacă inamicii săi ar fi vrut să-l tragă iarăși sus l'ar fi crezut căzut în fundul abisului.

Situația sa nu era totuși mai puțin critică; dar până la sosirea vulturului era cel puțin scutit de amețeli de oarece se putea așeza comod în fundul cuibului.

Văzând deodată înaintea ochilor pe Marius și Ginetta fu cuprins de o imensă uimire și exclamă fericit:

— Salvat ! sunt salvat ! Îți mulțumesc Doamne !

Cum locul nu era prielnic unei explicații prea lungi Marius se mulțumi să strige: curaj domnule Citerini ! întâi ne vom urca noi, căci în trei ar fi poate primejdios. Apoi mă voi scoborî eu ca să vă iau.

Și pe când cercetașul da mici lovituri regulate asupra frânghiei spre a vesti pe cei de sus după cum fusese convenit ceva negru se desenă pe cer, venind cu iuțeală spre ei.

Un vultur ! strigă Marius.

— Să luptăm ! îi răspunse cu simplicitate tânăra fată, al cărei curaj se înzecise de când văzuse pe tatăl său.

— Aveți un cuțit ? strigă Marius.

— Dar eu n'am arme ! strigă învățatul.

— Tată, ține revolverul îi strigă Ginetta.

Vulturul la douăzeci de metri deasupra celor trei persoane, descria cercuri și brusc se abătu asupra lor. Răsunară mai multe focuri de revolver. Cei de pe creasta muntelui văzuseră pericolul și, după ce legaseră mai solid frânghia de stâncă, Raimond, Jan Bart și Zomba încetaseră spre a trage.

Dar vulturul rănit avu încă puterea să se năpustească asupra lui Marius și a Ginettei. Amândoi cu toată puterea implântară lama cuțitului în corpul nervos al pasărei de pradă care, își slăbi strânsoarea și se prăbuși în gol.

Marius era ușor rănit de o lovitură de ghiară la umăr. Cercetașii prinseră în brațe pe tânăra fată leșinată.

Apoi, Marius vru să scoboare singur spre a salva pe învățat. Il legă cu un capăt al frânghiei și după câteva secunde erau toți pe pământul ferm.

După primele îmbrățișări învățatul, strângând mâna lui Marius, zise:

— Mi-ai salvat viața odată la Rosario, dar pentru bravura dumitale era prea puțin; azi ai făcut un act de eroism unic în lume.

— A! protestez, răspunse Marius nu sunt decât locotenent în armata puelscilor; și iată-le regina.

Cu un gest comic arătă pe Ginetta.

Atunci tânăra fată, înaitând spre erou zise:

— Atunci, îmbrățișază-ți regina.

Citiți urmarea în fascicula No. 29 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 22 Aprilie

STRAMTOAREA MAGELLAN